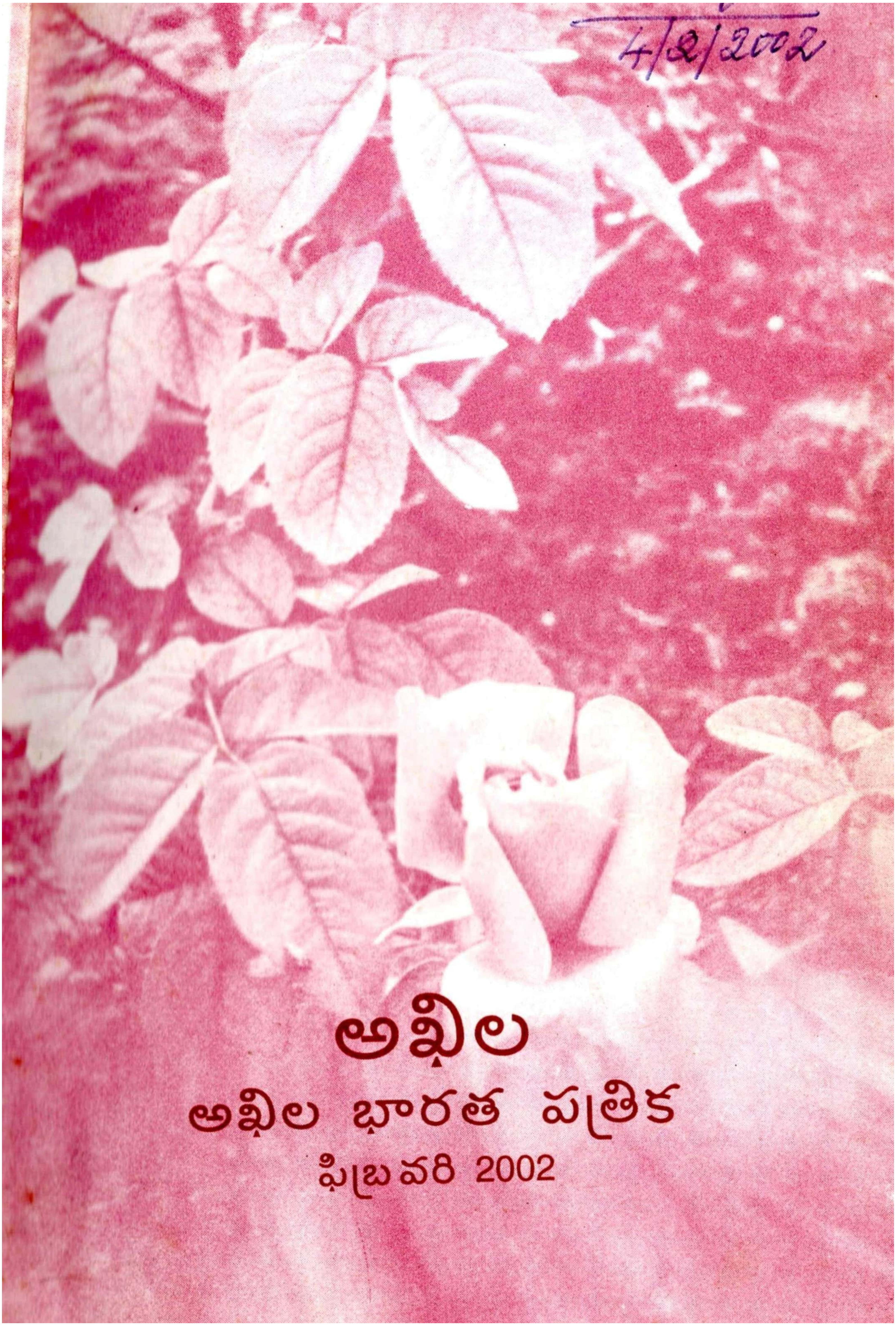

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఫిబ్రవరి 2002

శ్రీమాత 124 వ జన్మదిన ప్రత్యేక సంచిక

విభాగము I: దివ్యజీవన యానము

విభాగము II : లేఖావళి

విభాగము III : ఆత్మజ్ఞానం

విభాగము IV : ఇతర వ్యాసాలు

శ్రీమాత సందేశము

మనము సాధించవలసిన ప్రయోజనము నూతనము – దైవము మనకప్పచెప్పిన అపురూపమైన మహా కార్యము. దీని ప్రాముఖ్యతను గుర్తించి నీకు కలిగిన ఈ అదృష్టాన్ని జారవిడువ కూడదు. దానిని సాధించుటవలన కలిగే ఆనందాన్ని మీరు తప్పక చవిచూడగలరని ఆశిస్తాను. దీనికి అవసరమైన దివ్యశక్తి మీతోటే ఉన్నది. ఆ శక్తిని మీరు అధికాధికంగా పొంది దానిని ఉపయోగించుకోవాలి. ఓ నూతనప్రపంచాన్ని కనిపెట్టగల కొత్త మానవులుగా మీరు నడుచుకోవాలి. అందుకు నా ఆశీర్వాదాలు నిరంతరం మీతోటే వుంటాయి.

శ్రీమాత

నువ్వు శ్రీమాత అనుంగుబిడ్డవు

సాధనకు ముఖ్యమైన అవరోధము నీ మనస్సే. దాన్ని లొంగ తీయాల్నంటే దానికంటె మిన్నయైన శక్తి కావాలి. శ్రీమాతయే ఆ శక్తి. అందుకని ఈ యోగంలో నువ్వు నీ మనస్సుని మర్చి పోయి శ్రీమాత ఒడిలో ఒక చిన్నపిల్లవాని మల్లె అయిపోవాలి. మీ అమ్మకి ఏ విధంగా నువ్వు కన్నబిడ్డవో అటులనే శ్రీమాతకు నువ్వు ఆధ్యాత్మిక బిడ్డవు. ఇది కేవలం భౌతికానుబంధమే కాదు – ఆధ్యాత్మికానుబంధము. అంతరంగికంగా చాలా ప్రత్య క్షమైన అనుభూతి. శ్రీమాతనే నీ తల్లిగా అనుకొని పూర్తిగా ఆమె మీదే ఆధారపడటంవలన నీకామె నిరంతర సహాయం లభిస్తుంది. నీ మార్గాన్ని ఆమెయే వెలిగించి చూపిస్తుంది. నీకిక ఎట్టి బాధ్యత లేదు. నీ బాధ్యతనంతా ఆమెయే వహిస్తుంది.

– సంపాదకుడు

శ్రీమాతకు నిజమైన బిడ్డగా ఉండటానికి ప్రయత్నించు. నీకు ఆ విధమైన భావన ఉన్నప్పటికీ నీ మనస్సు మాత్రం గోల చేస్తూం టుంది. పనికిమాలిన విషయాల నన్నిటినీ పట్టించుకుంటూ వాటిని గురించి పెద్ద రాద్ధాంతం చేస్తూంటుంది. శ్రీమాతను కేవలం కలలో దర్శించుకోవడం కాకుండా ఆమె నీ పక్కనే ఉన్నట్లు, ఎల్లప్పుడూ నీలోనే ఉన్నట్లూ అనుభూతి పొందడం నేర్చుకో. అలా ఉంటే నీ మనసును అదుపుచేసుకొని మారటం తేలికవుతుంది, – పైగా ఆమె నీతోనే ఉండి నీ పనిని నెరవేర్చ గలదు.

*

ఈ భౌతికప్రపంచంలోకి 'క' అనే ఆయనను తీసుకొని రావటా నికి కారణమైన స్త్రీమూర్తి జీవితాంతం ఆయనకు భౌతికంగా తల్లియే కావచ్చు. అయితే ఇక్కడ శ్రీమాతకూ అతనికి ఉన్న సంబంధం ఆధ్యాత్మికమైనది, చైత్యకమైనది. *ఆ మాటకొస్తే ఇక్కడ ఆమె స్వీకరించిన వారందరికీ ఆమె ఆధ్యాత్మికమాతయే. అది*

సాధారణమైన తల్లిబిడ్డల సంబంధంకంటే అధికమైన విలువ కలది. ఎందువల్లనంటే ఆమె మాతృత్వం సహజంగా ఇవ్వగలిగినదంతా ఉత్కృష్టశైలిలో ఇవ్వటమే కాకుండా, అది నిరవధికంగా ఉండేటట్లు చేస్తారు. ఆ విధంగా అది భౌతికమాతృత్వంకంటే ఉత్కృష్టంగానూ, సంపూర్ణంగానూ ఉండి *బాహ్యజీవితంలోనూ, ఆంతరంగిక జీవితంలోనూకూడా భౌతికస్థానాన్ని ఆక్రమిస్తుంది.* ఏమాత్రం లోకజ్ఞానం ఉన్నా, ఈ విషయంలో తికమకపడే అవకాశం లేదు. ఈ భౌతికాంశం ఏ విధంగానూ ఉత్కృష్ట చైత్యక, ఆధ్యాత్మికసత్యాలకు అడ్డుగా నిలవలేదు; వాటిని కాదనీ అనలేదు. శ్రీమాతే తన నిజమైన తల్లి అనడంలో అతని వాదం పూర్తిగా సబబైనదే. *ఎందువల్లనంటే అతని ఆంతరంగికజీవితానికి ఆమె పునర్జన్మ నిచ్చింది. ఒక దివ్యమైన జీవితానికి సంసిద్ధం చేస్తోంది.*

శ్రీఅరవిందుల ఆశీర్వాదము

నూతనజన్మ నీ హృదయాంతరంగములో అభివ్యక్తమై శరీరములోని అన్ని విభాగములను ప్రశాంతపరచి సంతోషింప జేయుగాక. నీ మనస్సును, దృష్టిని, ఇచ్ఛను, అనుభూతులను, శరీరమును, జీవితాన్ని అన్నిటిని ప్రదీప్తము జేయుగాక. ప్రతిరోజు నీలోని ఈ నూతనజన్మ దినదిన ప్రవర్ధమానమై పరిపూర్ణమై నీలోని సర్వము శ్రీమాతయొక్క శిశువు అగుగాక. ఆమె వెలుగు, శక్తి నిన్ను పరివేష్టించి నిన్ను పోషిస్తూ, అభివృద్ధిపరుస్తూ నీ బహిరాంతరంగిక జీవితమంతా ఒకే ఒక శాంతి శక్త్యానందముల వెల్లువ అగుగాక.

శ్రీఅరవిందులు

శ్రీమాత ప్రవచనములు:

ప్రశ్న: *ఈ యోగంలో శైశవమార్గం అనే దాన్ని గురించి తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను.*

శిశువు మాదిరిగా ఉండటమంటే నిస్సందేహమైన నమ్మిక, సమగ్రవిధేయత, నిర్వ్యాజమైన సర్వసమర్పణ.

ప్రశ్న: *శిశువు మాదిరిగా ఉండే యోగమార్గం నాకు మంచిదే నంటారా?*

పసిపిల్ల మల్లే ఉండే మార్గం ఎప్పుడూ మంచిదే. అయితే అదంత సులభం కాదు. అప్రయత్నంగా, పూర్ణవిధేయ తతో దాన్ని వహించాలి.

*

ప్రశ్న: *నా దుర్బలత్వాన్ని పోగొట్టు. నన్ను నీ శిశువుగా ఉండనీ తల్లీ.*

అది అందరూ అనుకుంటున్నంత తేలిక కాదు. సమ గ్రంగాను, సంపూర్ణంగానూ శిశువుగా ఉండాలనుకుంటే అతి విధేయతతో, ఋజుప్రవర్తనతో ఉండటం నేర్చుకో. నాకు నిర్భయంగా చూపించలేని వాటిని నీలో ఉంటే సహించకు. నా ముందర చేయటానికి భయపడే పను లను చేయకు.

*

ప్రశ్న: *దివ్యజననీ, నీ సత్పుత్రునిగా ఎలా ఉండగలను?*

నీవు నీవుగా ఉండు. సాదా సీదాగా ఉండు.

*

ప్రశ్న: *మాతా, ఆత్మపూర్వకంగా నీ బిడ్డను కావాలనుంది.*

నీవెప్పుడూ నా బిడ్డవే. అయితే ఆ విషయం నీ స్పృహ లోకి తెచ్చుకోవాలి.

*

నీలోని చైత్యపురుషుడు నా బిడ్డే. నీ చైత్యపురుషుని స్పృహ కలి గినప్పుడు నీకా సంగతి పూర్తిగా అవగతమవుతుంది. నీవు నా బిడ్డగానూ, నమ్మినబంటుగానూ ఉండాలని కోరుకుంటే నిన్నె వరు ఆపలేరని మళ్ళీ మళ్ళీ చెప్తున్నాను.

*

ప్రశ్న: *మధుమయీ మాతా! నీ యథార్థ తనయునిగా ఉండటానికి నాకు సాయం చేయి.*

ఈ తీర్మానం మంచిదే. నా సహాయం నీకు ఎప్పుడూ ఉంటుంది. *నా చైతన్యపు వెలుగురేఖలు సర్వదా నీతో ఉండి నీ కవసరమైనప్పుడు దారి చూపిస్తాయి.* ప్రశాంతంగా నీవు ఆకాంక్షించినప్పుడు నీలోనున్న నా వెలుగును తెలుసుకొని దాని సహాయం అందుకోగలవు.

*

ప్రశ్న: *ప్రియజననీ, నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాననీ, నీకే చెందుతాననీ చెప్పడం లేదు. అది నా నడవడి ద్వారా ఋజువు చేసుకోవాలి. అది లేకుంటే చెప్పే మాటలకు విలువ లేదు. వట్టిమాటల ద్వారా నీ రక్షణను, నీడనూ మనుష్యులు కోరతారు. ఏమైనప్పటికీ నేనెప్పుడూ నీ బిడ్డనే.*

అది మంచిది. నిజానికి నీవెప్పటికీ నా బిడ్డవే. నీవు ఇంకా మంచిబిడ్డగా అయి "నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను తల్లీ, నిరవధికంగా నీ బిడ్డగానే ఉంటాను తల్లీ" అని సంపూర్ణ విధేయతతో సత్యప్రమాణంగా చెప్పగలుగుతావు.

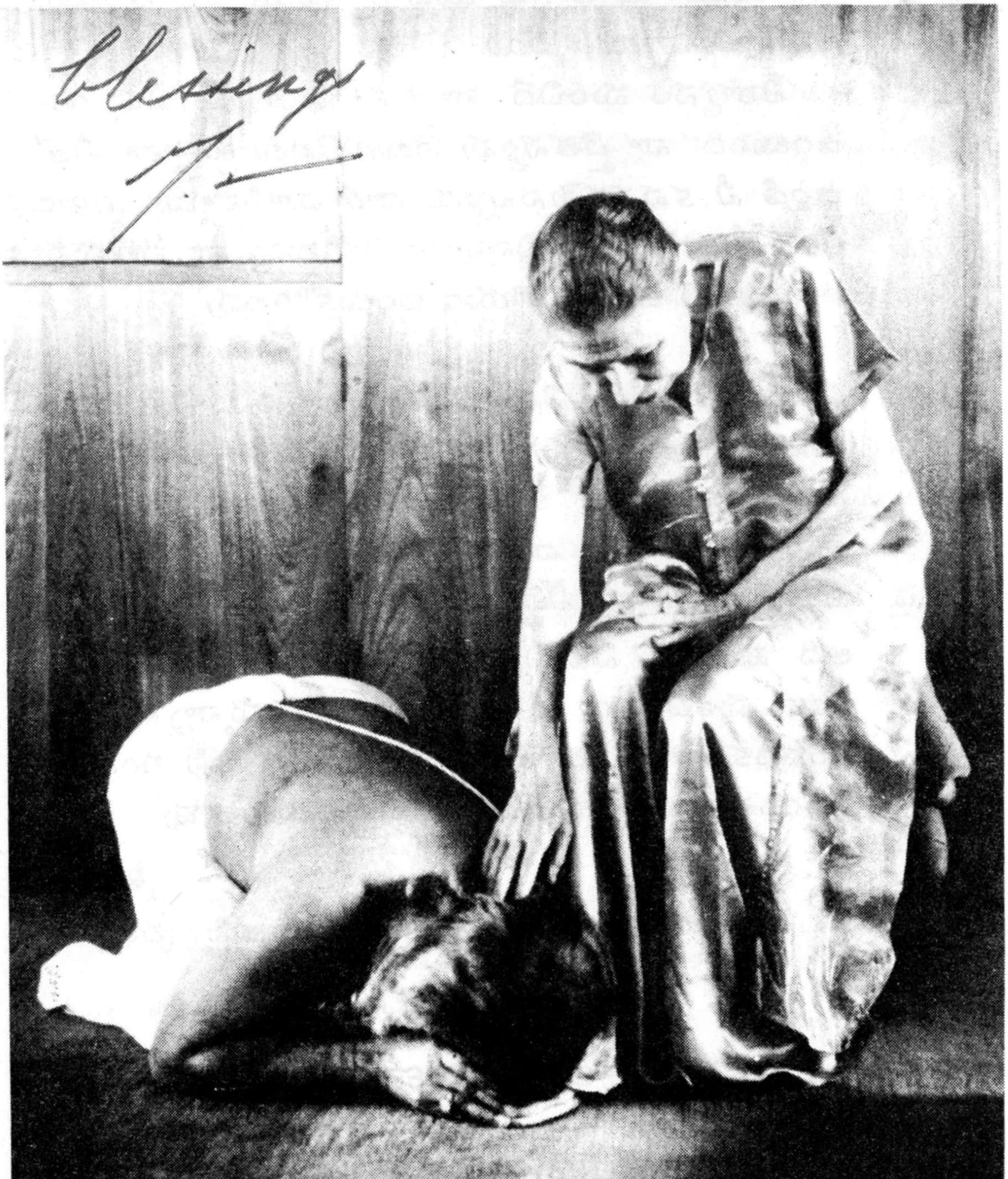
శ్రీమాత

అనువాదం: ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి, ప్రభావతి

రూపాంతరీకరణము

శ్రీఅరవిందులు

యోగమనగా ఒక సాహసయాత్ర – మనస్సుకంటె అతీతమైన జ్ఞానాన్ని పొంది దాని వెలుగులో నివసించటం. రూపాంతరీకరణమనగా ఇంకా అధికమైన స్థాయి. అది నేటి కంప్యూటర్లను, చంద్రలోక యాత్రలను మించిన విషయము. ఇది ఎలా సాధ్యమో చూద్దాము. – *సంపాదకుడు*

To be a Yogi, a Sannyasi, a Tapaswi is not the object here. The object is transformation, and the transformation can only be done by a force infinitely greater than your own; it can only be done by being truly like a child in the hands of the Divine Mother.

Sri Aurobindo

మూడు అవసరమైన లక్షణాలు

నిన్ను నీవు రూపాంతరీకరింప చేసుకోవాల్నంటే నిస్సంకోచంగా, నిశ్శేషంగా నిన్ను శ్రీమాత చేతులలో వుంచుకోవాలి. ఆమెను నీలో పనిచేయ నియ్యాలి. *తప్పనిసరిగా మూడులక్షణాలు – చైతన్యము, వెన్నపూసలాంటి మెత్తదనము సంపూర్ణ సమర్పణ ఉండాలి.* ఆమె నీలో పనిచేస్తున్నట్లు నీ మనస్సుకు తెలియాలి. హృదయంలో వేదన కలగాలి. ఆత్మకు స్ఫురించాలి. జీవితంలోని ప్రతి చిన్నవిషయము ఆమె కార్యంగానే భాసించాలి. జీవకణాలలో కూడ ఆమె ఉనికిని పొందాలి. ఆమెయే పనిచేస్తున్నట్లు తెలియాలి. తెర వెనకాల నిల్చొని నీకు తెలియకుండానే ఆమె పనిచేయగలదు అనుకో. కాని జాగృతమై ఆమెతో సజీవమైన సంబంధము కలిగి ఉన్నప్పటిసంగతి వేరు. *నీ ప్రకృతి అంతా ఆమె చేతిలో వెన్నపూసై పోవాలి. దీని అర్థమేమిటి? మనస్సుయొక్క ప్రమేయం పనికిరాదు.*

ఈ మనస్సుయొక్క సంగతి నీకు తెలియదు. అది అయోమయం. అంధకారబంధురం. దానిది చీకటి బ్రతుకు. దానికి ఎవరైనా హితవు చెప్పినా కూడ అది ఒప్పుకోదు. మార్పు నెదిరిస్తుంది. తనకి తనే శత్రువు. కాని రూపాంతరీకరణానికి ఈ సాకులు పనికిరావు.

ప్రాణిక భౌతికాలు పాల్గొనుట

మనిషియొక్క ప్రాణికము మరో మొండిఘటము. అది దాని ఇష్టమొచ్చినట్లుగా ప్రవర్తిస్తుందే తప్ప దైవప్రేరణకి లొంగదు. తన మొండికోరికలు, చెడ్డబుద్ధులు తనవి. ఈ విధమైన జడత్వము, తమస్సు మానవుని భౌతికచైతన్యమువలె తన చిన్న చిన్న కోరికలవలయంలో చిక్కుకొని చీకటిలో గిలగిలా కొట్టుకొంటూ ఎవరైనా తనకి హితవు చెప్పి, వెలుగును చూపించి తన జడత్వాన్ని పోగొట్టి నిద్రలేపినా కూడ ఒప్పుకోదు. బహిరాంతరంగములలో సమర్పణ ప్రక్రియ నిశ్శేషంగా జరిగినప్పుడు ప్రకృతి కూడ కాఠిన్యము తీరి వెన్నపూసవలె మృదువుగా వుంటుంది. పైనుంచి గంగాప్రవాహమువలె దిగివస్తున్న జ్ఞానము, వెలుగు,

శక్తి, సామరస్యము, సౌందర్యములను నువ్వు గ్రహించుటవలన నీలోని అన్ని విభాగములలోను చేతన మేలుకొంటుంది. ఆఖరికి శరీరం కూడ మేలుకొని తన భౌతికత్వాన్ని జ్ఞానవంతము చేస్తుంది. పైనుంచీ, క్రిందినుంచీ, అన్నివైపులనుంచీ కొడుతున్న అతిమానసచైతన్యాన్ని (supramental superconcious force) పొంది, అది శరీరంలోకి చొచ్చుకొనిపోగా నువ్వు దివ్యప్రేమానందములతో జలదరించిపోయెదవు!

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి

మన సంకల్పాలను దృఢపరచుకోవడము ఎలా?

శ్రీమాత

నీ మనస్సును దాటి, సాధారణ ప్రకృతిని జయించి అంతకంటె అతీతమైన మరో ఉన్నతస్థాయిని పొంది దాని ననుభవించుటయే యోగము. కాని ఇది అంత తేలికగా జరిగే విషయము కాదు. నువ్వు జయించదలచుకున్న నీ మనస్సే దీనికి ఎదురు తిరుగుతుంది. నువ్వు సదుద్దేశంతోనే గట్టి తీర్మానం చేసుకుంటావు. కాని మరుక్షణమే అది విఫలమైపోతుంది. ఎందుకని? నీ మనస్సుకు అట్టి శక్తిలేదు గనుక. అది ఇంద్రియాలను నియమించలేదు. ప్రకృతిని శాసించలేదు. నువ్వు నీ మనస్సుతో యోగం చెయ్యలేవు. ఎట్టి ప్రయోజనమును సాధించలేవు. నీ హృదయగుహలో నివసించే ఆత్మ చేతనకే అట్టి సామర్థ్యమున్నది. అది శక్తిమంతము. కార్యశీలి. మనస్సుకంటె భిన్నము. సంకల్ప వికల్పముల కతీతము. నీ తీర్మానములను ఏమాత్రం పొర్లుపోకుండా అమలు చేయగల దిట్ట.

— సంపాదకుడు

ప్రశ్న: మధురాతి మధురమైన మాతా! మా తీర్మానాలను దృఢ తరం ఏ విధంగా చేసుకోగలం?

సమైక్యపరచుకొనుట

సంకల్పం అనేది చాలా ముఖ్యమైన విషయం. నిజమైన సంకల్పం కోసం నిన్ను నీవు పూర్తిగా సమైక్యపరచుకోవాలి. నిజానికి వ్యక్తిగా ఉండాలంటే ముందు తనను తాను సమైక్యపరచుకోవాలి. శుద్ధ వ్యతిరేక ధోరణులకు వ్యక్తి ఇట్టే ఆకర్షింపబడతాడు. తనను తాను తెలుసుకోకుండానే వ్యక్తి మూడొంతులు జీవితాన్ని గడిపే స్తాడు. మరి అలా ఎందుకు చేస్తాడు? అతడు బాహ్యాప్రభావాల పుట్ట. అంతేకాదు – అతని నడవడి, శక్తులు, చర్యలు, ప్రతి చర్యలు – అన్నీ ఆత్మేతరమైనవే. కాబట్టి విడిగా వ్యక్తి లేడు. తనకు ఆత్మబలం ఉందని, సంకల్పబలం ఉందని తెలుసుకోవడం ప్రారంభించినప్పుడు వ్యక్తిగా కావడం ప్రారంభమవుతుంది. అయితే అతడు సమైక్యంగా మమైక్యం చెందనిదే అతనికి ఆత్మ బలం సిద్ధించదు.

"నీ యిచ్ఛయే జరుగు గాక"

ఆత్మబలం సిద్ధించిందా, ఇక అప్పుడు "నీకు కావలసినదే నాకు కావాలి" అని దైవంతో అనగలవు. అంతకుముందు మాత్రం అలా అనలేవు. ఎందుకంటే – దైవం వాంఛించేది నువ్వు వాంఛించాలంటే – నీకు ఆత్మబలం – సంకల్పం ఉండాలి. అవి లేకపోతే నువ్వు దేన్నీ సంకల్పించలేవు. సంకల్పం రావాలంటే – ముందు దాన్ని ఇష్టపడాలి. దాన్ని మరీ ఎక్కువగా ఇష్టపడాలి. దైవం ఏమి చేయాలని వాంఛిస్తున్నాడో దానిపై నీకు ఎక్కువ మక్కువ ఉండాలి. దేవునికి సమర్పించి ఆయనకు అంకితం చేసే ఆత్మబలం నీకు లేదు. మంచి మంచి సంకల్పాల సమూహం ఒక దానితో ఒకటి అతుక్కుపోయినట్టు ఉంటాయి. వస్తువుల చెడు లక్షణాలను మర్చిపోయి మంచివాటిని గ్రహించడం ఉత్తమం. మంచిసంకల్పాలు మగత మగతగా సగం సగం చైతన్యంతో అటూ ఇటూ ఊగుతూ ఉంటాయి.

*

తలతో యోగం చేయలేవు

ఈ విధంగా ఆలోచన మస్తిష్కంలో మసులుతూ ఉంటే (శ్రీమాత తన వేలితో నుదుటిమీద తిప్పుతారు) దానికి శక్తి ఎలా ఉంటుంది? ఉన్నా, అతి స్వల్పశక్తి ఉంటుంది. అది కూడా పరిమితం. అస్తమానం అది తనను తాను వమ్ము చేసుకుంటూనే ఉంటుంది. ఈ పరిస్థితిలో చాలా కష్టం మీద కృత్రిమంగానైనా ఆత్మబలాన్ని సంతరించుకోవాలనుకుంటారు. ఎంతోకొంత సంతరించుకోవడానికి ప్రయత్నించినా, అది మరుక్షణమే మృగ్యమౌతుంది. అసలు దానిని అనుభూతి చెందనే చెందడు. "ఇలా ఎందుకు మారిపోయింది?" అని తనలో తనే మథనపడతాడు.

సాధనతో పట్టు సాధిస్తే తప్ప ఎవరూ తలతో యోగం చేయగలరని నేను అనుకోను.

ఆత్మబలం తలలో లేదు.

నేను అంటున్న ఆత్మబలం ఇక్కడ ఉంది. (శ్రీమాత ఛాతి మధ్యభాగాన్ని సూచిస్తారు) దానికి క్రియాశక్తి ఉంది. అనుభూతి సామర్థ్యం ఉంది.

కేవలం మస్తిష్కంతో చేసే పనులు లెక్కలేనన్ని ఆటుపోటులకు లోనవుతాయి

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

ఇతరులపట్ల మన వైఖరి

శ్రీఅరవిందులు

యోగికి ఇతరుల తోడి సంబంధమెలా వుండాలి? అభిప్రాయ భేదాలు వచ్చినప్పుడేం చేయాలి. యోగం చేసే వానికి అన్నిటి కంటె వాని సాధనే ముఖ్యం. వాదనలన్నీ మనస్సు చేసే విన్యాసాలే కదా? నువ్వు చెప్పిందే న్యాయమో ఇతరులు చెప్పింది న్యాయమో అన్న విషయం అంత ముఖ్యం కాదు. 'నేనే రైటు'

అని నువ్వు మొండిగా వాదించటంవలన ప్రయోజనం శూన్యం. ఇతరులను తప్పుపట్టి వాళ్లనదే పనిగా విమర్శించటంవలన నీకు ఒరిగేదేం లేదు. నువ్వు దైవంతో ఏకమైనప్పుడు తద్వారా అందరితోటి సత్సంబంధములు వాటంతట అవే ఏర్పడుతాయి. ప్రపంచంలో అందరూ నీవారే అవుతారు. — సంపాదకుడు

సాధకునికి ఇతరులపట్ల రెండువిధములైన ఉద్దేశములు ఉండ వచ్చును. శతృత్వము, మిత్రత్వము లేని సమత్వము లేదా అందరి పట్ల సౌహార్థము.

*

ఇష్టాయిష్టాలు మానవ ప్రాణికంలో (vital) నిక్షిప్తమై ఉంటాయి. తన ప్రాణికంతో సరిపడేవి కొన్ని – వికటించేవి కొన్ని. ఇంకా ప్రాణిక అహంకారం ఒకటి. దానికి దెబ్బ తగిలితే ద్వేషిస్తుంది. ఇతరులు దాని ఇచ్ఛకు అనుకూలంగా ప్రవర్తించకపోతే కూడా బాధపడుతుంది. పైన ఆధ్యాత్మికశాంతి, సమత్వము అందరిపట్ల సౌజన్యము ఉంటాయి. లేదా ఒక స్థాయిలో నిశ్చల ఉదాసీనత ఉంటుంది. చైత్యము (psychic) లో కూడా అందరియందు దయ, ప్రేమ ఉంటాయి – ఏదో కొందరితో ప్రత్యేక అనుబంధముకూడ ఉండొచ్చు. ప్రాణికం (vital) మాత్రం ఎల్లప్పుడూ, ఇష్టాయిష్టాల అసమానతతోనే వ్యవహరిస్తుంది. సాధనతో ప్రాణికాన్ని (vital) శాంతపరచాలి. పై అంతస్థులోనున్న వ్యక్తిత్వమునుండి, శాంతము, అందరి ఎడల సద్భావము గ్రహించాలి. అలాగే ప్రాణికము (vital) చైత్యము (psychic) నుండి ప్రేమను సంతరించుకోవాలి. ఈ సాధనకు కొంత వ్యవధి పడుతుంది. కాని తప్పకుండా ఫలి స్తుంది.

*

ఇతరులతో నీ సంబంధాల విషయంలో నేనొక సూచన ఇస్తాను. ఈ సంబంధాలు నీ ప్రకృతికి విరుద్ధంగానే ఎప్పుడూ కన్పడ వచ్చు. కాని ఏదైనా ఒక తగాదా వచ్చినప్పుడు, మీరు అనుకు న్నదే సరియైనదని భావించకపోవడం మంచిది. ఎదుటివారిదే

తప్పు అని కూడా భావించకపోవడమే మేలు. మీ లోపం ఎంత వరకూ ఉన్నదో, ఆత్మపరిశీలన చేసుకొని, ఆ లోపాన్ని సరి దిద్దుకోవడం వివేకం. తొందరపడి ఎదుటివారిని తప్పుపట్ట కూడదు. ఈ స్థితిని పాటిస్తే సామరస్య వాతావరణం ఏర్పడు తుంది. అది మీ అంతరంగ అభివృద్ధికి తోడ్పడుతుంది. అంతే కాని గెలుపే ప్రధానమని భావించకూడదు.

*

ఒక విషయాన్ని సానుభూతితోనూ, నిష్పక్షపాతంగానూ పరిశీలిం చడం ప్రమాదం కాదు. కాని అనవసరంగా, అనాయాచితంగా, ఇతరులను విమర్శించడం, తప్పుపట్టడంలో కుతూహలం చూపే బుద్ధివలన కలుషితవాతావరణం ఏర్పడుతుంది. అది ఇరువర్గాల వారికి మంచిది కాదు. ఈ దురుసుతనం, కర్కశం, నిందవలన ఏమి సాధిస్తారు? తప్పుపట్టేవారిలో తప్పులుండవా? అసలు ఇత రులలో తప్పు ఎంచే కుతూహలం దేనికి? వారిని దోషులుగా నిర్ధారించి చూపి ఏమి సాధించాలి? అవసరమైన వేళల్లో, కొన్ని నిర్ణయాలు చేయవలసిరావచ్చు. అయినా ముందుగానే వారిలో తప్పు ఉన్నదేమో అనే భావనతో నిర్ణయం చేయకూడదు. తప్పు లెంచడానికి తొందరపాటు కూడదు.

*

సాధకుని యోగ్యతా స్థితులన్నింటిలోకి, దైవంతో ఒంటరిగా వసించడం అత్యున్నతస్థితి. ఆ స్థితిలో అంతరంగంలో భగవం తుని సామీప్యత సిద్ధిస్తుంది. జగత్తుయొక్క ఉనికి హృదయ కుహరంలోనూ, విశ్వవ్యాప్త దైవత్వంతోనూ సంబంధం ఏర్పడు తుంది. అది విభక్తంలో అవిభక్తాన్ని గ్రహించే పునాది. దైవంతో ఐక్యత పొంది, తననూ, సర్వమునూ (జగత్తునూ) దైవంలోనూ తనలోనూ చూచుకొనగలడు. ఇక ప్రాణికమానసిక ఘర్షణలకు ప్రమాదించే అహంకారాలకు అవకాశం లేదు. (No longer in a precarious interchange of mental and vital ego)

అనువాదం: రంగనాథ ఆత్రేయ

బరోడా మహారాణికి శ్రీఅరవిందుల లేఖ

(ఆమె ప్రశ్నలకు జవాబులు)

మనస్సు చంచలమైనది. శాంత్యానందములు అంటె ఏమిటో దానికి తెలియవు. అవి మనస్సు కతీతములు – ఉన్నతచేతన వల్లనే సాధ్యములు. అవి ఆధ్యాత్మికచైతన్యముయొక్క లక్షణములు. నీ అంతరంగములోకి పోయి దైవమును ఆకాంక్షించి పూర్తిగా దైవానికి ఆత్మసమర్పణ కావించుకోవటంవలన దైవశక్తి నీలోకి దిగివచ్చి నీకు కనువిప్పు కావిస్తుంది. దివ్యశక్తి నీలో పనిచేస్తున్నట్లు నీకు తెలుస్తుంది. దాని ప్రభావమువలన నీకు జ్ఞానోదయమవుతుంది. – *సంపాదకుడు*

యోగసాధనవల్ల ఉన్నతమైన ఆధ్యాత్మికచైతన్యం నాకు సిద్ధించిన మాట నిజమే. యోగసాధనవల్ల ఈ చైతన్యం సిద్ధిస్తుంది. దీనివల్ల కొంత యోగశక్తి లభిస్తుంది. ఆధ్యాత్మికజీవనానికి సంసిద్ధంగా వున్నవారితో అంతర్గత సంబంధాలు పెట్టుకోవడానికిగల శక్తి ముఖ్యంగా లభిస్తుంది. అంతేకాదు. మార్పుచెందని ఆంతరంగికప్రశాంతి, శక్తి, ఆనందము నిండివున్న పరిపూర్ణత్వశ్రేణికి చెందిన ఆధ్యాత్మికస్థితి వైపు సాధకులకు తోడ్పడే శక్తి లభిస్తుంది. కాని ఈ ఆధ్యాత్మిక ప్రశాంతి, ఆనందములు, మానసప్రశాంత్యానందముల కన్నా పూర్తిగా భిన్నమైనవి. ఆధ్యాత్మిక సాధన లేకుండా ఈ స్థితిని అందుకోలేము.

ఈ విషయం మహారాణి వారికి సుబోధకం అయిందో లేదో నాకు తెలియదు. చైతన్యానికి రెండు శ్రేణులున్నాయి. ఏదో ఒక శ్రేణిలో ఎవ్వరైనా జీవించవచ్చును. జీవన ఖేలనకు అతీతమైన ఉన్నతచైతన్యం ఒకటి. అది జీవితాన్ని నిర్దేశిస్తుంది. నియంత్రిస్తుంటుంది. దీనినే ఆత్మ అని, పరమాత్మ లేక దైవం అని రకరకాల పేర్లతో పిలుస్తుంటారు. మరొకటి సాధారణ చైతన్యం. మనుషులంతా ఈ స్థాయిలోనే జీవిస్తుంటారు. ఇది ఉపరిభాగంలో ఉంటుంది. జీవనలీలార్థం అది ఆత్మకు ఉపకర

1903. Sri Aurobindo, sitting extreme right,
with staff-officers of the Maharaja of Baroda
on a tour of Kashmir.

ణంగా వుంటుంది. ఈ సాధారణ చైతన్యంలో నివసించేవారిని, పనిచేసేవారిని మనస్సుయొక్క సాధారణ కదలికలే నడుపుతుంటాయి. వారు సహజంగా సుఖదుఃఖాలకు, ఆందోళన, కోరికలకు గురి అవుతుంటారు. సర్వసాధారణమైన జీవనవ్యాపారాలకు గురి అవుతుంటారు. వారికి మానసికశాంతి, ఆనందం లభించవచ్చు. కాని అది ఎప్పటికీ శాశ్వతం కాదు. భద్రంగా ఉండబోదు.

కాని ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం సదా కాంతి, శాంతి, శక్తి, ఆనందాలతో నిండి వుంటుంది. ఆ చైతన్యస్థాయిలో ఎవరైనా జీవించగల్గితే, కాంతి, ఆనందం, శాంతి, శక్తి అతని సొంతం అవుతాయి. నిక్షేపంగా అతనిలో నిలిచి వుంటాయి. కాని ఎవ్వరైన పాక్షికంగా అయినా ఆ స్థాయిలో జీవిస్తే, ఆ చైతన్యం వైపు మన ద్వారాలు తెరిచి వుంచితే, ఆధ్యాత్మిక కాంతి, శక్తి, శాంతి, ఆనందం చాలావరకు అతనికి లభిస్తాయి. జీవితంలో ఎదురయ్యే విధివిఘాతాలను ఎదుర్కొని భద్రంగా ముందుకు వెళ్ళగలుగుతాడు.

ఈ ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం వైపు తిరిగినవారు దానినుండి ఏమి ఆశిస్తారో అదే లభిస్తుంది. శాంతి కావాలని కోరితే శాంతి లభిస్తుంది. శాంతి, జ్ఞానం కోరుకుంటే, ఒక మహాశాంతిలో జీవిస్తారు. మనిషికి సాధారణమనస్సు పొందలేని ప్రగాఢమైన, నిజమైన జ్ఞానం లభిస్తుంది. వారు శక్తికాని, బలంకాని కోరుకుంటే, అంతర్గత జీవితానికి ఆధ్యాత్మికబలం లభిస్తుంది. బాహ్యామైన కార్యాలు, పనులు నిర్వర్తించడానికి యోగశక్తి లభిస్తుంది. ఆనందం కోరుకుంటే, మామూలు మానవజీవితం ఇచ్చే సుఖసంతోషాలకు మించిన ఆనందపారవశ్య లోకాలలోకి వారు ప్రవేశించగలరు.

ఈ దివ్యచైతన్యం వైపు మనస్సును తెరిచి వుంచడానికి, ఆ చైతన్యంలోకి ప్రవేశించడానికి చాలా మార్గాలు ఉన్నాయి. నిరంతర సాధనతో నేను ఇతరులకు చూపే నా మార్గం ఏమిటంటే, ఏ వ్యక్తి అయినా లోపలికి, చైతన్యపు లోతులలోకి ప్రయాణించడం, ఆకాంక్షతో దైవత్వంవైపు మనస్సును తెరిచి

వుంచడం; దైవం, దైవకార్యాలను గురించిన జ్ఞానం కలిగినట్లైతే, దానికి సంపూర్ణంగా తనను తాను సమర్పించుకోవడం.

ఈ ఆత్మసమర్పణం అంటే భగవంతుని సమీపించి కోరికలు కోరడం కాదు. దివ్యచైతన్యంతో నిరంతర సాయుజ్యం, నిరంతర సంబంధం కొనసాగడం, ఆ చైతన్యపు శాంతి, శక్తి, కాంతి, ఆనందాన్ని ఆకాంక్షించడం, మరేమీ కోరకపోవడం.

ఈ ప్రపంచంలో ఆ చైతన్యం దేనిని అప్పగించితే దానికి జీవితంలోనూ, కార్యాచరణలోనూ ఉపకరణంగా ఉండడం మాత్రమే. ఏ వ్యక్తి అయినా దైవశక్తివైపు, మనస్సు, హృదయం, శరీరంలో పనిచేసే పరమాత్మశక్తి వైపు తన చైతన్యాన్ని తెరిచి వుంచి, ఆ శక్తిని అనుభూతికి తెచ్చుకుంటే, ఇక మిగిలిందల్లా ఆ చైతన్యానికి బద్ధుడై, విశ్వాసపాత్రుడై జీవించడం, నిరంతరం ఆ చైతన్యాన్ని (Divine Consciousness) ఆవాహన చేస్తుండడం, ఆ చైతన్యం తన పనిని తాను చేసుకునేటట్లు చూడడం, నిమ్న చైతన్యానికి, నిమ్నప్రకృతికి చెందిన ఇతర, అధమమైన శక్తిని తిరస్కరించడం ముఖ్యం.

నా పరిస్థితిని, యోగశక్తి స్వరూపాన్ని గూర్చి వివరించ డానికని ఇదంతా వ్రాశాను. కాని ఈ యోగసాధన చేయమని నేను సాధారణంగా ఎవరినీ కోరను. ఎందుకంటే, సాధన చేయా లన్న ఒక స్థిరసంకల్పం, ఒక అంతరాదేశం మొదటినుండి ఉన్న వారికి, లేదా మధ్యలో అటువంటి పటిష్ఠమైన ఆదేశం అభివృద్ధి చేసుకున్న వారికి మాత్రమే ఇది సాధ్యం. ఇతరులు చివరివరకు ఈ మార్గంలో పయనించలేరు. బాహ్యప్రకృతికి సంబంధించి ప్రశాంతత కావాలని కోరే వారికి సహాయపడడానికి నేను తరుచు నా మార్గంనుండి తప్పుకుని వెళ్ళడం జరగదు. అయితే కొందరు వ్యక్తుల విషయంలో అటువంటి సాయం చేయడానికి తిరస్కరిం చబోను. ఒక ఉన్నతచైతన్యాన్ని భూమ్మీదికి అవరోహింప చేయ డానికి ఉపకరించే ఒక ఆధ్యాత్మిక కేంద్రాన్ని సృష్టించడమే నా లక్ష్యం. కేవలం 'ముక్తి' కోసం కాకుండా, భూమిపై దివ్యజీవ నాన్ని తీర్చిదిద్దేశక్తిగా ఆ కేంద్రం ఉండాలని నా అభిమతం.

ఈ లక్ష్యంతోనే నేను సామాజిక జీవనరంగంనుండి దూరమై, పుదుచ్చేరిలో ఒక ఆశ్రమం నెలకొల్పాను. (ఆశ్రమం అనే మాట కన్నా మరో మంచిపదం లేనందున ఆ పదం వాడాను. అయితే ఇది సన్యాసుల ఆశ్రమం కాదు. మామూలు జీవితాన్ని వదిలి ఈ నియమానికి సంసిద్ధులై వున్నవారికి మాత్రమే ఇది ఉద్దేశించబడింది.)

కాని భారతదేశం అంతటా కూడా నాకు కొద్దిమంది శిష్యులు ఉన్నారు. వారు వారి కుటుంబాలతో జీవిస్తున్నా దూరంగా ఉన్నా ఆధ్యాత్మికభూమికలనుండి నా సహాయం పొందుతుంటారు.

ప్రస్తుతానికి ఇదే మహారాణిగారికి నా సమాధానం. మీరు దేనిని అన్వేషిస్తున్నారో దానికి, నేను ఈ లేఖలో వివరించిన విషయాలకు సంబంధం ఉందో లేదో నిర్ణయించుకోవలసింది మీరే.

అనువాదం: యజ్ఞన్న

సంసిద్ధత అంటే సమర్థత అని నేను అనను. కాని సమ్మతము అని అర్థం. జీవితంలో అన్ని కష్టాలను ఎదుర్కోడానికి, ముందుకు పురోగమించడానికి సంకల్పం ఉంటే, ఎంతకాలం పట్టినా పరవాలేదు. అప్పుడు ఆ మార్గాన్ని చేపట్టవచ్చు.

*

సామాన్యసంసారికి జీవితంపట్ల శాంతిరహిత అసంతృప్తి, పూర్ణయోగపథంలో ప్రవేశించడానికి చాలినంత సంసిద్ధత కానే కాదు. ఆధ్యాత్మికజీవితంలో విజయం పొందాలంటే, నిర్దిష్టమైన అంతర్గత ఆదేశం, దృఢసంకల్పం, స్థిరత్వం అవసరం.

శ్రీఅరవిందులు

శ్రీఅరవిందులతో మార్గరెట్ విల్సన్ ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలు

[శ్రీ వుడ్రో విల్సన్ మొదటిప్రపంచయుద్ధకాలంలో అమెరికా అధ్యక్షుడు. మార్గరెట్ విల్సన్ వారి కుమార్తె. ఈమె 1932 లో న్యూయార్కు గ్రంథాలయంలో శ్రీఅరవిందుల "గీతావ్యాసాలు" చదివి, ఆధ్యాత్మికంగా ఎంతో ఉత్తేజితురాలైంది. మార్చి 3, 1936 న తన సాధనను గైడ్ చెయ్యమని శ్రీఅరవిందులవారిని అర్థించింది. ఆశ్రమంలో శిష్యురాలిగా వచ్చి ఉండటానికి అనుమతి కోరగా 1938 లో అది లభించింది. శ్రీఅరవిందులు ఈమెకి "నిష్ఠ" అని నామకరణం చేశారు. ఈమె అస్వస్థురాలై 1948 లో మరణించారు. వారిరువురి ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలు ఇక్కడ ప్రచురిస్తున్నాము.]

హోటల్ సైమోర్,
50 వెస్టు, *45* వ రోడ్డు
న్యూయార్కు. మార్చి *3, 1936*

ప్రియమైన శ్రీఅరవిందులకు,

మీ "గీతా వ్యాసాల" ను గురించి మొదటిసారిగా *1932* వేసవిలో తెలుసుకొన్నాను. అప్పటినుంచి నాకు అవి ఎంతగానో ఉపకరిస్తూ, స్ఫూర్తిని ఇస్తూనే ఉన్నాయి. నేరుగా ఇపుడు మీ సహకారాన్ని, ప్రేరణని కోరుకుంటూ వినమ్రంగా మీకు ఇది వ్రాస్తున్నాను. ఆ మాత్రం, ఈ మాత్రం జ్ఞానదీపికలైన వ్యక్తులెవ్వరు నాకీ దేశంలో కనిపించటం లేదు. నేనెవ్వరి దరికీ విశ్వాసంతో వెళ్లలేకపోతున్నాను. పోనీ "రామకృష్ణ కేంద్రం" లాంటి ఏ ఆధ్యాత్మిక కేంద్రంలోనైనా చేరుదామంటే, అక్కడ పాటించవలసిన నియమ నిబంధనలు విముక్తిమార్గంలో నడిపే బదులు మనిషిని కట్టిపడవేసేటంత భయంకరంగా ఉంటున్నాయి. మీ ఆశ్రమం తాలూకు వివరాలతో కూడిన కరపత్రం ఒకటి నా

దగ్గర ఉంది. ఆత్మచైతన్యంతో మీరు నిర్దేశించిన విముక్తిమార్గంలో పయనించాలని, ఆత్మోన్నతి పొంది అతీతుడైన పురుషోత్తముని సంసర్గానుభవం పొందగలగాలని ఆశ. ఇది సాహసోపేతమే కావచ్చు. అయినా దైవానుగ్రహంతో, మీ మార్గదర్శకత్వంలో, స్వచ్ఛందంగా క్రమశిక్షణ పాటిస్తూ, సాధించగలనని ఆశిస్తున్నాను. ఈ సాధనలో గమ్యం ఎంత దూరమో, క్లిష్టతరమో నాకు తెలియక పోలేదు. అయినా సరే ఈ దారిన పయనిస్తాను. గమ్యాన్ని వీలైనంత త్వరగా చేరుకుంటాను. ఆత్మోన్నతి మార్గంలో లభింప చేసుకున్న శక్తిసంపదలను (నా భోగభాగ్యాల కోసం, స్వప్రయోజనాలకి) వెచ్చిస్తూ కాలయాపన చేస్తూ, అసలు లక్ష్యాన్ని విస్మరించను. దివ్యజీవన సాధనలో ఒక సచేతనమైన ఉపకరణంగా మలుచుకొని దైవకార్యాలే నిర్వహిస్తూ, ప్రక్కదారి పట్టకుండా పురోగమిస్తాను.

ప్రస్తుతం నేను భయంకరమైన శూన్యంలో దిక్కుతోచక ఉన్నానని తెలుసు. త్రికరణశుద్ధి లేకుండా ఏమి చేసినా వ్యర్థమని తెలుసు. పైవాడు అనుగ్రహించి నడిపించాలే తప్ప ఈ అల్పజీవి ఎందుకూ కొరగాదనీ తెలుసు. నాపై నాకు ఎలాటి భ్రమలూ లేవు. దారి తప్పిన నావికుడువలె ఉన్నాను. గమ్యం అయితే కనిపిస్తోంది. కాని దారిచూపే దిక్సూచి కొరవడింది.

శిష్యుడు సంసిద్ధుడై ఉన్నప్పుడు "గురువు" తటస్థపడతాడని విన్నాను. నా సంసిద్ధత ఏపాటిదో నాకు తెలియదు. నా యోగ్యత ఎంతో నాకు తెలియదు. మిమ్ముల నెంతవరకు అనుసరించగలనో తెలియదు. ఒక్కటి మాత్రం నిజం. పరమోన్నతమైన దివ్యసత్యముతో సచేతనంగా సమైక్యం కావాలనేది నా ఆకాంక్ష. అదే నా గమ్యం. నేనిది హృదయపూర్వకంగా మనవిచేసుకునే సత్యం. ఇందుకే నా కృషి ఎంతైనా! ప్రియమైన ప్రభూ! మిమ్ములనందులకే వేడుకుంటున్నాను. నిర్భయంగా మీరు చూపే వెలుగులో పయనిస్తాను. నాలోని ఉన్నతచైతన్యానికి ప్రతినిధులు మీరే కదా! కాకపోతే ఆ ఉన్నతచైతన్యమేదో నాకు ఇంకా ఎరుక లేదు. ఆత్మసాధనలో నా ఆకాంక్ష అంత గాఢము, స్థిరము, చిత్త

శుద్ధితో కూడినది కాకపోతే, ఆ లోపాలను తామే సరిదిద్ది, నన్ను బలోపేతం చేసి, నా ఆకాంక్షను గాఢతరం కావించండి. ఎంత ప్రయాసకైనా వెరువను, విడిచి పారిపోను.

ఆశ్రమవాసులు కానివారు కూడ మీ శిష్యులుగా ఉన్నారని విన్నాను. అమెరికాలో ఉన్నవారిని శిష్యులుగా స్వీకరిస్తారా? మీరు పిలిచినప్పుడు భగవదనుగ్రహంగా భావించి సర్వమూ విడిచి మీ ఆశ్రమానికి వస్తాను. వినమ్రంగా మీ సమాధానం కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటాను.

ఇంతవరకు తాము అందించిన సహాయానికి హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటూ,

చిత్తశుద్ధితో,
మీ
మార్గరెట్ వుడ్రో విల్సన్

కుమారి మార్గరెట్ విల్సన్‌కు శ్రీఅరవిందుల సమాధానము

పాండిచ్చేరి,
సెప్టెంబరు *7, 1936*

మార్గరెట్ వుడ్రో విల్సన్‌కు,

ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి, సత్యాన్వేషణకి, భగవంతుని కనుగొనాలనే జిజ్ఞాస అత్యంత ఆవశ్యకం. ఇది లేకుండా ఏదీ సంభవం కాదు. దైవాన్ని తెలుసుకోవడం, అభివ్యక్తీకరించుకోవడం అంటే నీ పరిమిత చైతన్యాన్ని అపరిమిత దివ్యచేతనగా రూపాంతరీకరించుకొని, అనంతమైన శాంతి, కాంతి, ప్రేమ, శక్త్యానందాలతో మనుగడ సాగించడం. ఫలితంగా నీవు దైవోపకరణంగా, దివ్యవాహికగా పరివర్తన చెందడం. అంతర్నిహితమైన దైవాన్ని దర్శించగలిగిన నాడే దివ్యాత్మప్రబోధంతో పని చేయ గలుగుతావు. నీవు ఆధ్యాత్మికంగా రూపాంతరీకరించుకోకుండా నీ పరిమిత బుద్ధిబలంతో మానవాళిలో ఐక్యతను, సమ

తను సాధించాలనే ప్రయత్నం మూలసత్యాన్ని వక్రీకరించడమే అవుతుంది. అంతరంగంలో దివ్యచైతన్యం పెంపొందించుకునే కొలదీ క్రమేపీ దివ్యశక్తి, ప్రశాంత, సత్యకాంతులు అనుభవంలోకి వస్తాయి. భౌతికవ్యక్తిత్వం, దివ్యవ్యక్తిత్వంగా పరిణామం చెందుతుంది. పదార్థం పరార్థంగాను, మానవుడు మాధవుడుగాను వెలుగొందుతాడు. నీలో దివ్యచైతన్యం తొణికిసలాడుతూ ఉన్నప్పుడే లోకంలో దైవాన్ని అభివ్యక్తీకరించ గలుగుతావు. అలాకాక ఏదో ఒక మానసిక ఆదర్శానికి లేక నియమానికి లోబడి తదనుగుణంగా ప్రవర్తిస్తూంటే నీవు మానసికస్థాయికే పరిమితమైపోతావు. అదే నిజమైన ఆధ్యాత్మిక దివ్యజీవనమని పొరబడతావు. నేటి ఆధునిక బుద్ధిజీవి ఇక్కడే తప్పటడుగు వేస్తున్నాడు. మనసునే నమ్ముకుని మోసపోతున్నాడు. దృష్టిని ఆధ్యాత్మికదిశగా మళ్లించాలి. శాంతి, క్రాంతి, ఆనందాలు, దైవానికి చేరువ కావటం ద్వారా మాత్రమే పొందగలుగుతావు. మర్త్యజీవనం దివ్యజీవనంగా పరిణామం చెందాలనేది దివ్యసంకల్పం, అదే దివ్యప్రణాళిక కూడా. ఈ పరిణామం వేగిరం కావటానికి అంతరంగం విశాలం కావాలి. సంకుచిత మనోనియమనిబంధనలకు అనుగుణంగా సాగే వ్యర్థ కార్యకలాపాల ద్వారా ఇది సాధ్యం కాదు.

సాధనలో పాటించవలసిన నియమనిబంధనల గురించి అడిగావు. ఇందుకు అత్యంత ఆవశ్యకమైనది అంతరంగ చైతన్యంలో ఏకాగ్రత. మనసుయొక్క ఉపరితలం సవాలక్ష ఆలోచనలతో నిండి ఉంటుంది. ఇవి అంతరంగ చైతన్యాన్ని కప్పి ఉంచుతాయి. బాహ్యామైన మనసుకి మించిన ఉన్నతచైతన్యం, లోలోపల నిగూఢంగా ఉంది. అదే అసలైన సత్యనిత్యప్రకృతి. ఏకాగ్రతయొక్క లక్ష్యం మనసుని నిశ్చలం చేసుకుని అంతరంగ చైతన్యంలో నివసించగలగడమే. సాధారణ మనస్సుకి అతీతంగా ఉన్న సత్యచైతన్యంలో రెండు కోశాలున్నాయి. అవి హృదయ, మనోకోశాలు. ఏకాగ్రతవల్ల హృదయకోశం తెరుచుకొని లోనున్న చైత్యపురుష సాక్షాత్కారం కలుగ చేస్తుంది. అంటే వ్యక్తి తనలోనున్న దైవాన్ని తెలుసుకోగలుగుతాడు.

అంతరాత్మ తెరుచుకొని దైవం ఆవిష్కృతమయే కొలదీ వ్యక్తి తాలూకు మర్త్యప్రకృతి దివ్యప్రకృతిగా రూపాంతరీకరణం చెందుతూ ఉంటుంది. అంతర్వికాసం కోసం ఆకాంక్షతో ఆత్మార్పణం కావించుకొని హృదయకేంద్రంలో ఏకాగ్రతతో ఉపవిష్ఠులై ఉన్నప్పుడు దివ్యత్వం తాలూకు ఉనికి తెలుస్తుంది ఈ రకమైన ఆధ్యాత్మికమార్గాన్ని అవలంబించడం క్షేమదాయకమైనది; శ్రేయోదాయకమైనది ఇందులో విజయం సాధించినప్పుడు సాధనలో ఇక తిరోగమనమే ఉండదు అంతా పూలబాటే! ఇతర యోగమార్గాలకంటె ఇది సులువు.

మరో మార్గం – మనోమయకోశానికి సంబంధించినది సాధారణ మనసుని అధిగమించి ఉన్నత ఊర్ధ్వ మనోభూమికల నధిరోహిస్తూ, మనోసీమకి మకుటమైన ఊర్ధ్వమనస్సుని చేరుకొని, దానికి ఇంకా పైనఉన్న పరమోన్నత దివ్యచైతన్య సత్య శిఖరాన్ని అందుకోగల్గటం. ఇందుకు ప్రాథమికంగా సాధారణ భౌతికమనస్సును నిశ్చలం, నిరామయం కావించుకోవాలి. అలా చేసుకోగలిగినప్పుడు ఊర్ధ్వమనోభూమికలు తెరచుకొంటవి. ఫలితంగా ఆధ్యాత్మిక దివ్యజ్ఞాన అనుభూతులు అనుభావ్యమౌతవి పరమోన్నత ఆధ్యాత్మిక శిఖరమైన దివ్యచైతన్యమునకు దారి సుగమమౌతుంది దివ్య ఆత్మానుసంధానంవల్ల దివ్యశాంతి, కాంతి, శక్తి, జ్ఞానం, ఆనందాలు అనుభవైకవేద్యమౌతవి మనో కేంద్రంలో ఏకాగ్రతయొక్క లక్ష్యం ఊర్ధ్వచేతనకి చేరువకావటం కోసమే కావాలి. ఈ లక్ష్యం విస్మరిస్తే మనోచేతనకి మాత్రమే పరిమితమైపోయే ప్రమాదం ఉంది మనోస్తరాలన్నిటినీ అధిగమించి అతీతస్థాయికి ఎదగలేకపోతే దివ్యసత్య సాక్షాత్కారం లభించదు. బుద్ధిజీవులకు మనోకోశంలో ఏకాగ్రత, హృదయజీవులకు హృదయకోశంలో ఏకాగ్రత సాధ్యమౌతుంది కొంతమంది ఇరుకోశాలలోనూ ఏకాగ్రత సాధించగలిగే వారు ఉంటారు ప్రారంభదశలో హృదయకోశంలోనే ఏకాగ్రత సాధించ ప్రయత్నించడం అభిలషనీయం. ఇది తేలిక

మరో (యోగ) విధానం వ్యక్తి తన మానసిక ప్రాణిక శారీరక సంబంధమైన సమస్త కర్మలను భగవదర్పణంగా అనుష్ఠించడం. వికసించిన అంతరంగంతో ఆత్మ ప్రబోధానికి లోబడి, శరీర బాహ్యాంతర భాగాల సామరస్యంలో సర్వకర్మలూ నిర్వహింపబడాలి. అంతరంగ వికాసంతో చైత్యపురుషునికి (అంతరాత్మ) చేరువ అయే కొలదీ క్రమేపీ దోషాలన్నీ తొలగిపోతాయి. మానసిక ప్రాణిక శారీరక చైతన్యస్థాయిలలో సకల క్రియాకలాపాలు క్రమపద్ధతిలో కొనసాగుతాయి.

ఏ పని చేసినా నిర్లిప్తంగా నిరామయంగా చేయడం మరో పద్ధతి. మనో ప్రాణిక దేహాలతో మమేకం కాకుండా నిరహంకారంగా అంతరాత్మ సాక్షిగా కర్మలు చేసినపుడు నీవు ఒక దైవోపకరణంగా, దివ్యాత్మ ప్రతినిధిగా భాసిస్తావు. ఈ నిశ్చల నీరవ చేతనలో నీ స్వీకార తృణీకారాలు అన్నీ నీలోని దివ్య చిత్తానికి ఒదిగే ఉంటాయి ఆధ్యాత్మికోన్నతికి మరింతగా దోహదపడతాయి నీ శరీరము, ఇంద్రియాలు మనసు దివ్యచేతనకే లోబడి కర్మానుష్ఠానం చేస్తాయి. ఏ సాధన ప్రక్రియ అయినా వ్యక్తిస్వభావానికి అనుగుణంగా ఉండాలి

సాధన కుంటువడినా సాధకునికి ఏ ఇబ్బంది కలిగినా "గురువు" ప్రమేయంతో సరిచేసుకొని కృతార్థులు కావచ్చు.

అనువాదం కర్రా వేంకటేశ్వర్లు

దివ్యసత్య అన్వేషణ, అభివ్యక్తీకరణలకోసం అనుష్ఠించే యోగంలో అంకితభావం, ఆకాంక్ష తప్పనిసరి. మరి యే ఇతర వ్యాపకాలు ఉండకూడదు. లక్ష్యసాధనలో ఏకాగ్రత లేకపోతే యోగసిద్ధి ఉండదు.

అంతర్దృష్టితో ఆధ్యాత్మిక జీవనానికే పూర్తిగా అంకితమైపోవాలి. మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక స్థాయిలలో కోరికలు, భవబంధాలు విడిచివేయాలి. ఈ యోగసాధనలో స్వార్థమనేది అసలే పనికిరాదు. పూర్తిగా దివ్యచిత్తమునకే లోబడి, దివ్యసత్యమార్గంలోనే పయనిస్తూ కర్మలు ఆచరించాలి.

శ్రీఅరవిందులు

'నేను' అంటే ఎవరు?

శ్రీమాత

ఒక ముష్టివాడికి డబ్బు వేస్తే పదిమంది తయారవుతారు. పది మందికి వేస్తే వందమంది తయారవుతారు. దీనికి అంతు ఎక్కడిది? మరియు సంపన్నులు పాఠశాలలు, ఆసుపత్రులు కట్టించ వచ్చు. కాని యోగానికి దానధర్మాలకి ఎట్టి సంబంధము లేదు. అది వారి అహంకారాన్నే పెంచుతుంది.

నువ్వు మంచి చెయ్యాలనుకుంటె మొదట నువ్వెవరో కనుక్కోవాలి. నీ నిజస్వరూపాన్ని కనిపెట్టాలి. అసలు 'నేను' అంటే ఏమిటి? అది నువ్వనుకుంటున్నది కాదు. నిరంతరం మారుతున్న నీ ఆలోచనలు కావు. నీ అలవాట్లు, ఫీలింగ్స్ కానేరవు. నీలో మారకుండా వుండే శాశ్వతమైన వస్తువు – అదే దైవము.

– సంపాదకుడు

సంఘసేవ గొప్పదా?

లక్షలాది ఆస్పత్రులు తెరచినంత మాత్రాన ప్రజలు అస్వస్థులు కాకుండా అరికట్టలేవు. పైగా ఈ సదుపాయంవలన జబ్బుపడటాన్ని ప్రోత్సహించినట్టవుతుంది. ఇలాంటి భావాలు మనలో పాతుకుపోయి ఉన్నాయి. ఇదుగో ఇదే నా కర్తవ్యం ఇక వేరే ఆలోచించేపని లేదు. "ఈ ప్రపంచంలోకి వచ్చాను. ఇతరులకు సహాయపడాలి" వ్యక్తి ఇలా ఆలోచిస్తాడు. "నాకు ఏమీ ఆసక్తి లేదు! మానవాళికి సేవ చేస్తాను." ఇదంతా ఆత్మాభిమానం గాక మరొకటి కాదు.

ఒక నాగరికత తర్వాత మరొక నాగరికత వెలుస్తుంది. ఒక ప్రళయంవెంట మరొక ప్రళయం: అయినా పరిస్థితి మారదు. అందులో అసలు విషయం లోపించింది చైతన్యం.

అందులో యోగం లేశమాత్రమైనా లేదు

ఆస్పత్రులు, పాఠశాలలు నీవు నిర్మించాలనుకుంటే అలాగే చేయొచ్చు. నిన్ను అది సంతోషపరిస్తే, నీకది

ఎంతో మంచిది. దానికి ఏమంత ప్రాముఖ్యం లేదు. "మిస్టర్ విన్సెంట్" చలనచిత్రాన్ని చూచినప్పుడు నాకెంతో ఆసక్తి కలిగింది. పదిమందికి అతను అన్నం పెడితే వెయ్యిమంది భోజనానికి వచ్చారు. కోల్‌బర్ట్ అతనితో ఇలా అన్నాడు "నీవు పేదలకు అన్నంపెట్టి వారిని సృష్టిస్తున్నట్లుంది!" ఇది పూర్తిగా అసత్యం కాదు. ఏది ఏమయినా పాఠశాలలు స్థాపించటం, బోధించటం, ఆస్పత్రులు నిర్మించటం మంచిదే. కాని అదేదో ఘనకార్యం అనుకోకూడదు. అదంతా నీ ఆనందం కోసం నీవు చేస్తున్న ఆడంబరం. "నాకు అది ఆనందదాయకం కాబట్టి నేను చేస్తున్నాను" అంటావు. అయితే యోగం గురించి మాట్లాడకు. ఏదో గొప్పపని చేస్తున్నావని నీ నమ్మకం. అంతే, అది నీ ఆత్మతృప్తికోసం....

ఒక సత్కార్యము చేసేముందు, ఆత్మపరీక్ష చేసుకోవాలి. అతిముఖ్యమయిన ఒక విషయాన్ని గురించి తెలుసుకోవాలి – "నేను లేను". ఉన్నది ఒకే విషయం. అది దైవం. ఆ విషయాన్ని తెలుసుకునేదాకా ముందుకు సాగలేవు. నీకు తాత్వికమనస్సు ఉన్నట్లయితే ఇలా ఆలోచిస్తావు....

> *నాలోని మార్పు*
> *జెందని వస్తువు*

'నేను' అనేది ఏది? అది నా శరీరమా? శరీరంలో మార్పు వస్తూ ఉంటుంది. ఇది ఒకటేగా ఉండదు. 'నేను' అన్నది నా భావాలా? భావాలు తరచు మారుతూ ఉంటాయి. అయితే 'నేను' అన్నది నా ఆలోచనలా? ఆలోచనలు వస్తూవుంటాయి. పోతూంటాయి. ఆలోచనలు 'నేను' కాదు. అయితే 'నేను' అన్నది ఎక్కడ ఉంది? శాశ్వతంగా ఉండే భావం నాకెలా కలుగుతుంది?"

నిజాయితీతో నెమరువేసుకుంటూ కొన్నేండ్లనాటి విషయాలు ఆలోచించు. సమస్య మరీ కలవరపెడుతుంది. పరిశీలన కొనసాగిస్తూ ఇలా అనుకొంటావు. "నేను అంటే జ్ఞాపకశక్తి". అయితే జ్ఞాపకశక్తి కోల్పోయినా, వ్యక్తి కొనసాగుతాడు. ఈ ప్రగాఢ అన్వేషణను చిత్తశుద్ధితో కొనసాగిస్తే అన్నీ మటుమాయమయి ఒకటి మాత్రమే నిలుస్తుంది. అదే దైవాంశము, దైవసన్నిధి.

మిగతా అన్నీ మాయమవుతాయి, కరిగిపోతాయి. ఎండలో వెన్న కరిగినట్టు అన్నీ కరిగిపోతాయి....

ఈ విషయం తెలుసుకున్నాక తాను ఓ అలవాట్ల పుట్ట మాత్రమేనని వ్యక్తి గుర్తిస్తాడు. దైవాంశ తెలియక, దైవాంశను గురించిన చైతన్యం లేకపోవటమే అనుకున్న అన్ని భావాలు కూడా. ప్రతి ఒకరిలో అనేక 'నేను'లు వందలు వందలున్నాయి. అవి అనేక రీతుల్లో వెలువడుతాయి. మైమరచినవి, మార్పుచెందేవి, నిలకడ లేనివి. ఈనాడు మాట్లాడే 'నేను' నిన్నటి 'నేను' కాదు. ఇంకొంత ఆలోచిస్తే 'నేను' అన్నది అదృశ్యమైపోయింది. నిలిచేది ఒకటి మాత్రమే – అదే దైవాంశ. అది మాత్రమే ఎప్పటికీ మార్పులేనిది.

అనువాదం: డాక్టర్ జోలెపాళెం మంగమ్మ

నిజమైన స్వేచ్ఛ – ప్రకృతి గుణముల కతీతము

మనిషికి స్వేచ్ఛ ఉన్నదా, యథేచ్ఛగా ప్రవర్తించుట సాధ్యమేనా అనేది విచారించతగ్గ విషయము. మనిషి ప్రకృతి గుణములకు బద్ధుడు. ప్రకృతిశక్తులచే శాసించబడినప్పటికి తనకి మట్టుకు తన ఇచ్ఛ ప్రకారమే చేస్తున్నాననే భావం కలుగుతుంది. తన ఆత్మను కనుగొని ఆత్మదృష్టితో చూసినప్పుడు ఈ తప్పుడుభావము తొలగిపోతుంది. మానవేచ్ఛ దైవేచ్ఛతో ఏకమైనప్పుడే మనిషికి నిజమైన స్వేచ్ఛ లభిస్తుంది.

– సంపాదకుడు

> *మనిషి ప్రకృతి గుణములకు బద్ధుడు*

ఏకము, అఖండము, సర్వాతీతము, సర్వగతమునైన బ్రహ్మమే ఇచట నుండెడి ఈ సకలమును గూడ, కాని పైకి మాత్రమది ఖండితమైనట్లుగా కనుపించుచుండును –

పైకి మాత్రమే. ఏలయన, యథార్థమున కయ్యది సకలవస్తువుల యందునూ సకల జీవులందునూ సమానముగ, అఖండస్వరూపముననే భాసించుచున్నది. ఖండత్వము బయటికి గోచరించునట్టిది మాత్రమే. అజ్ఞానభూయిష్టమైన యీ ఖండానుభూతియందు మనమున్నంతకాలమూ, అహంకారమే మన స్వరూపమై, ప్రకృతి గుణములకు మనము వశులమై వర్తించుచుందుము. బాహ్యావిషయములకు దాసులమై, ద్వంద్వములకు బద్ధులమై, మంచిచెడులు, సుఖదుఃఖములు, పుణ్యాపాపములు, శుభాశుభములు, జయాపజయములు – వీటిమధ్య ఊగిసలాడుచూ, – అయోమయమైన – పూతమెరుగులు మాత్రముగల – మాయాచక్రమున బడి పరిభ్రమించుచుందుము. కొద్దిపాటి సాపేక్షిక స్వాతంత్ర్య మొకవేళ మనకున్ననూ – దానినే మనము తెలియక స్వేచ్ఛయని చెప్పుకొనుచుందుము. అయ్యది నిజమునకు వట్టి భ్రమయే కాని వేరుకాదు. ప్రకృతిగుణములే మన స్వేచ్ఛద్వారా తమ్ము దామభివ్యక్త మొనర్చుకొనుచుండును. ప్రకృతిశక్తియే మనలను వశమొనర్చుకొని, తాను మాత్రము మన వశముగాక, మన యిచ్ఛలను నిర్ణయించుచుండును. బుద్ధిపూర్వకముగ గాని అనాలోచితముగ గాని, మన జీవితము నందనుక్షణమూ మన మే యే విషయముల నన్వేషించవలెనో నిర్ణయించునది ప్రకృతియేకాని స్వతంత్రాహంకృతి కాదు.

ఆత్మ ప్రకృతి గుణముల కతీతము

పై విధమునగాక, అఖండ బ్రహ్మము నందే మనము వర్తించుచుందుమేని, అహంకారమునూ ప్రకృతినీ అతిక్రమించగలుగుదుము. మన నిజాత్మను పొందగలుగుదుము. ఆత్మస్థులమై, ప్రకృతి ప్రేరణలకూ, గుణములకూ, శక్తులకూ అతీతులమగుదుము. ఆత్మయందూ, బుద్ధియందూ, హృదయమునందూ పూర్ణసమత్వమును సంపాదించి, సకల భూతములతోడను ఏకత్వము భజించెడి, – సకల భూతములలోనూ తన్ను తానభివ్యక్త మొనర్చుకొనుచున్న పరతత్వముతో ఏకత్వమును భజించెడి – నిజస్వరూపమును గాంచగలుగుదుము. ఇట్లీ సమత్వమునూ ఏక

త్వమునూ పునాదులుగ చేసికొనగలిగినప్పుడే, మనము దివ్య స్వరూపులమూ, దివ్యచేతనులమూ, దివ్యకర్ములమూ కానేర్తుము. సకలముతోనూ ఏకత్వము పొందనంతవరకూ ఆధ్యాత్మికముగా మనకు దివ్యత్వము లేదు. సకల వస్తువులయెడలనూ సమత్వము కుదరనంతవరకూ మన దృష్టీ మన జ్ఞానమూ దివ్యములు కానేరవు. ఇతరులయెడ మనము దివ్యభావమున వర్తింపనేరము. నిత్యమూ, అనంతమూనైన ఆ పరతత్వశక్తి సకల వస్తువులకూ సమమై యొప్పుచున్నది. సమమైయొప్పుచున్నందువలననే, తన శక్తిక్రియల యాథార్థ్యానుసారముగనూ, ఆయా వస్తువులయూ జీవులయూ నిజతత్వానుసారముగనూ పరమజ్ఞానముతో నయ్యది వ్యవహరించగలిగి యున్నది.

మానవునకు సాధ్యపడగల నిజమైన స్వాతంత్ర్యముకూడ నిదియొక్కటే. మానసికమైన పృథగ్భావము నతిక్రమించి, ప్రకృతి యందు చేతనాత్మగా విలసిల్లగలిగినప్పుడే ఈ స్వాతంత్ర్య మాతనికి లభించును. ఈ విశ్వమునందు స్వతంత్రమైన యిచ్ఛ ఈశ్వరేచ్ఛ యొక్కటే. దానికి కార్యరూప మిచ్చునది ప్రకృతి. ఇతరములైన సకలేచ్ఛలనూ అయ్యది సృష్టించి అనుశాసించుచుండును. మానవునకు ఒక విధముగా స్వేచ్ఛయున్నమాట నిజమే కాని, ప్రకృతిగుణ సంబంధమైన వస్తుజాతమువలే ఆ స్వేచ్ఛయూ సాపేక్షమే కాని నిరపేక్షము కాదు.

రహస్యమైన దైవేచ్ఛ

మనస్సనునది, ప్రకృతిశక్తులనెడి ఆవర్తము నధిరోహించి కదలాడుచూ పలు దిక్కులలో ఏ దిక్కునకు జరుగునో యనెడి సందిగ్ధావస్థలో నడయాడి, తుదకు ఏదో ఒకవైపునకు మొగ్గి, అచట కుదురుకొని, దానిని తన స్వయంవరణముగా భావించుచుండును. కాని, ఏ మహాశక్తి తన వెనుకనుండి తనచేత ఈ వరణమును (choice) చేయించినదో, దానినది కనుగొననేరదు. ఆ శక్తి సమష్ట్యాత్మకమై, ఇదమిత్థముగ నిర్ణయింపరాని దగుటయే ఇందుకు గారణము. బహుప్రకారములైన ఏ విధినిర్ణయముల రూపమున నీ మహాశక్తి తన లెక్కింపరాని ఆశయములను నెరవేర్చుచుండునో, ఆ నిర్ణయ

ములం దొక కొన్నింటిని మాత్రమే, మనస్సు ఒకమాదిరి విస్పష్టతతోనూ లక్ష్యశుద్ధితోనూ వివేచింపగల్గుచుండును. యంత్రమునందలి ఒక భాగమును మాత్రమే మనస్సు అధిరోహించి యుండును. దేశకాలములందా యంత్రమును చోదనచేయు శక్తులలో నూటికి తొంబదిపాళ్ల శక్తులనది యెరుగనే యెరుగదు. తన పూర్వ ప్రయత్న మెట్లుండెనో, భావిగతి యెట్లుండగలదో తెలిసికొననేరదు.

అది మన పరమోచ్ఛ స్వరూపము

అయిననూ, ఆ యంత్రమును తా నధిరోహించియున్న కారణమున, దానిని తానే నడుపుచున్నట్లు భావించుకొనును. ఒక విధముగా అది పరిగణించదగినదే. ఏలయన, మనస్సునందు మనము 'ఇచ్ఛ' యని పిలుచు 'మొగ్గుదల' యూ, స్వయంవరణముగా పైకి గనిపించెడిదాని 'కుదురుపాటు' నూ ప్రకృతిశక్తి విశేషములే. ప్రకృతి ఉపయోగించు ప్రబల విధి నిర్ణయ సాధనములలో ఈ మానసికేచ్ఛ ఒకటి. కాని ఇది యెన్నడునూ స్వతంత్రము గాదు. ఇదే సర్వస్వమునూ గాదు. ఈ మానవేచ్ఛద్వారా జరుగు అత్యల్ప క్రియాకలాపము వెనుక, ప్రబలమూ బృహత్తరమూ నిత్యమూనైన ఒక మహాశక్తి యున్నది. అది యీ యిచ్ఛ యందలి 'మొగ్గుదల' ను పర్యవేక్షించుచూ, అది తిరగవలసిన దిక్కునకు ఒత్తిడి కలుగజేయుచుండును.

ప్రకృతియందొక సమగ్రసత్యము దాగియున్నది. అది మన స్వయంవరణము (individual choice) కంటె మహత్తరము. ఆ సమగ్రసత్యమునందు – దానికింకనూ అతీతముగాకూడ – నిహితమై యున్నదేదియో ఇచటి సకల ఫలితములనూ నిర్ణయించుచుండును. దాని సాన్నిధ్యమే – అందలి జ్ఞానరహస్యమే – ప్రకృతి విధానమునందు సరియైన సంబంధముల పరిజ్ఞానమునూ, ఏకవిధములూ బహువిధములూనైన అక్కరలనూ (necessities), అనివార్యములైన గతివిశేషములనూ నిలుకడగా పోషించుచుండును. నిత్యము, అనంతము, సర్వజ్ఞము, సర్వశక్తము, అత్యంత గుప్తమునైన ఈశ్వరేచ్ఛ అది. అదియే ప్రతి సమష్టియందునూ, పరిచ్ఛిన్నత్వాది లక్షణోపేతమైన ప్రతివ్యష్టియందునూ తనను

దా నభివ్యక్త మొనర్చుకొనుచున్నది. "ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం హృద్దేశేర్జున తిష్ఠతి, భ్రామయన్ సర్వభూతాని యంత్రారూఢాని మాయయా" అని భగవద్గీత చెప్పినది ఈ సూక్తినిగూర్చియే – ఈ సాన్నిధ్యము నుద్దేశించియే.

ఈ యీశ్వరేచ్ఛ మనకు పరాయిదికాదు. మనకూ దానికీ, అత్యంతిక సంబంధమున్నది. ఆ శక్తిలో మనమొక భాగము. అది సాక్షాత్తూ మన ఉన్నతాత్మ స్వరూపమే. దాని శక్తియే అది. అది మన మానసికేచ్ఛ మాత్రము కాదు. మన మానసికేచ్ఛ అంగీకరించినదాని నది తరచుగా త్రోసిపుచ్చుచుండును. త్రోసి పుచ్చినదాని నంగీకరించుచుండును. ఏలయన: అయ్యది సర్వ జ్ఞము. ప్రతి సమష్టి, ప్రతి వ్యష్టి దానికి తెలియును. మన బాహ్యా మనస్సున కట్లు తెలియదు. వస్తుస్వరూపమునందు చాల అల్పాం శము మాత్రమే దాని కెరుక పడుచుండును.

మన ఇచ్ఛా ప్రవృత్తికి మనస్సే మూలము. అది దేనిని తెలిసికొన్ననూ మానసికాలోచనల ద్వారముననే తెలిసికొను చుండును. ఈశ్వరేచ్ఛ మనస్సున కతీతము. సర్వమూ దాని స్వరూపమే కావున, దానికి సర్వమూ తెలియును. ఈ విశ్వశక్తిని కైవస మొనర్చుకొని దాని కాధారభూతమై విలసిల్లు మన ఉన్న తాత్మ ఈ మన అహంకారము కాదు, ఈ మన వ్యక్తిగత ప్రకృ తియూ గాదు. అది సర్వాతీతమూ సర్వగతమూనైన తత్త్వము. ఈ క్షుద్రవస్తుజాత మంతయూ దాని పైపైనుండు నురుగు వంటిది. ఈశ్వరేచ్ఛకు మన మానసికేచ్ఛను వశంవదమొనర్చి, దానితో ఏకము చేయగలిగినప్పుడే, మనకు యథార్థ స్వాతం త్ర్యము సిద్ధించును. దివ్యస్వేచ్ఛయందు నివాసమేర్పడును గావున, శృంఖలాబద్ధమైన మానసిక స్వేచ్ఛనిక పట్టుకొని ప్రాకులాడము. అసమగ్రములైన మనఃప్రాణవృత్తుల వక్రగతులలో బడిపోవుచూ, సాపేక్షికమై, మిథ్యాభూతమై, అజ్ఞానాత్మకమై యుండు ఈ కీలు బొమ్మ స్వాతంత్ర్యము మనలనిక భ్రమపెట్టజాలదు.

*

స్వతంత్రుడైన యీశ్వరుడు: తదధీనముగ యంత్రప్రాయమై ప్రవర్తించు ప్రకృతి. దీనినే ఇంకొక విధముగ జెప్పినచో, ఏకమై తేజోమయమై భాసించు ఈశ్వరేచ్ఛ: దానిని కార్యరూపమున నెరవేర్చు విశ్వశక్తులయూ గుణములయూ సముదాయము. ఈ రెండింటికినీ గల ముఖ్యభేదమును మనము దృఢముగా గ్రహింపవలసిన యవసరమున్నది.

ప్రకృతి యనుదాని మూలసత్యము చిచ్ఛక్తియే యనుమాట నిజము. కాని, అవిద్యాదృష్టికి మాత్రము, అది వట్టి యంత్రప్రాయమైన జడశక్తి. అయిననూ దాని సకల కార్యములనూ ప్రేరేపించునది మాత్రము చిచ్ఛక్తియే.

అనువాదం: కమలాకర వేంకటరావు (యోగసమన్వయము)

క్షమాదర్శము

శ్రీఅరవిందులు

నీలాకాశంలో తెల్లటి మేఘాలు పరుగెడుతున్నాయి. సెలయేటి గలగలలతో వాతావరణం రమణీయంగా ఉంది. భూమి సగం చీకటి సగం వెన్నెలతో వింత అందాన్ని సంతరించుకొంది. అక్కడ ఎటు చూసినా ఋషుల ఆశ్రమాలు, ఉద్యానవనాలు – చెట్లు, లతలు, పువ్వులతో ఎంతో రమణీయంగా వుంది. ఆ వెన్నెలరాత్రిలో బ్రహ్మర్షి వశిష్టుడు తన భార్య అరుంధతీ దేవిని పిలిచి విశ్వామిత్రుని ఇంటికి వెళ్లి కొంచెం ఉప్పు అడిగి తీసుకు రమ్మన్నాడు. విస్మయంతో ఆమె "ఏమిటి! నా నూరుగురు కొడుకులని చంపిన అతని దగ్గరనుంచా" అని గద్గదస్వరంతో పలికింది. "నా పుత్రులు ఇటువంటి వెన్నెలరాత్రులలో వేదాలను వల్లిస్తూ ఉండేవారు. నా నూరుగురు కొడుకులను అతను చంపేశాడు. అట్టి రాక్షసుడి దగ్గరనుంచి నన్ను ఉప్పు ఎందుకని తెమ్మంటున్నారో నాకర్థం కావటల్లేదు."

వశిష్టుని ముఖము దివ్యతేజస్సుతో వెలిగిపోయింది. తన హృదయసీమల లోనుంచి "నేనతన్ని పూజిస్తాను గనుక". అప్పు డామె "అయితే నువ్వు ఆయనను బ్రహ్మర్షి అని అప్పుడే పిలవా ల్సింది. అప్పుడు నా నూరుగురు కొడుకులు నాకు దక్కేవాళ్లు గదా". మళ్లీ వశిష్టుని ముఖము తేజోవిరాజితమైంది. "ఆయన యందు భక్తివలన అట్లు సంబోధించలేదు. అందుకనే ఆయన బ్రహ్మర్షి అయ్యేందుకు ఇంకా అవకాశమున్నది."

ఆ రోజు విశ్వామిత్రుడు ఆగ్రహంతో కంపించిపోతు న్నాడు. కూర్చుని తపస్సు చేసుకోలేడు. వశిష్టుడు తనని ఆ రోజు బ్రహ్మర్షిగా గుర్తించకపోతే వాడి ప్రాణం తీస్తాను అని చిందులాడుతూ ఒక కత్తి పట్టుకొని వశిష్టుని ఆశ్రమానికి బయలు దేరాడు. ఆయన ఇంటి దగ్గరకి వెళ్లి ఓరగా నిల్చున్నాడు. వశి ష్టుడు తన భార్యతో అన్నదంతా విన్నాడు. కత్తి మీద పట్టుని సడలించాడు. "అపరాధం, అపరాధం ఇంతటి మహాపురుషుని గురించా నేను దుర్భాషలాడాను" అని అనుకుంటూ ఒక వంద తేళ్లు తనని కుట్టినంత మంటతో బాధపడిపోయాడు. లోనికి పరి గెత్తి వశిష్టుని కాళ్ల మీద పడ్డాడు. "నేను మిమ్మల్ని క్షమించ మని అడిగేందుకుకూడ అర్హతలేని వాడను" అని పలికేడు. అప్పుడు వశిష్టుడు ఏం చేశాడో తెలుసా? రెండు చేతులు జాపి విశ్వామిత్రుడ్ని లేవదీస్తూ "బ్రహ్మర్షీ లెమ్మ" అన్నాడు. అసలే పరాభవంతో కుమిలిపోతున్న విశ్వామిత్రుడు "ఇంకా నన్నెందుకు అవమానపరుస్తారండి" అని పలికేడు. వశిష్టుడు "నేనెప్పుడూ అబద్ధాలు చెప్పను. నువ్విప్పుడు నిజంగానే బ్రహ్మర్షివయ్యావు. నీ గర్వాన్ని పోగొట్టుకొని ఆ పదవిని సంపాదించుకున్నావు" అని అతనిని బుజ్జగించాడు.

"నాకు బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని నేర్పండి" అని విశ్వామిత్రుడు వేడుకున్నాడు. "అయ్యో మీరు అనంతదేవుని దగ్గరకు వెళ్లండి. ఆయనే మీకు ఆ జ్ఞానాన్ని ఇవ్వగలడు" అని వశిష్టుడు పలి కాడు.

అనంతదేవుడు తన తలమీద భూమిని మోస్తున్నాడు "ఇదిగో ఈ భూమిని నీ తలమీద పెట్టుకోగలిగితే నేను నీకు బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని నేర్పగలను" అని అన్నాడు. విశ్వామిత్రుడు గర్విష్టి – భూమిని ఒదిలివేశేయ్ నేను పట్టుకుంటానులే అని అన్నాడు. "ఇదిగో తీసుకోవయ్యా" అంటూ భూమిని దించేశాడు. అది పల్టీలుకొడుతూ కిందపడిపోతోంది.

నా తపశ్శక్తినంతా ధారపోస్తున్నాను, భూమి నిలబడు గాక అని విశ్వామిత్రుడు అన్నాడు. కాని భూమి నిలవలేదు. అప్పుడు అనంతదేవుడు "నువ్వు భూమిని మోసేటంత తపస్సు చేయలేదయ్యా, నువ్వెప్పుడైనా దివ్యపురుషుల సాన్నిధ్యాన్ని పొందేవా? దాని ఫలితాన్ని సమర్పించు" అన్నాడు. "నేను వశిష్టుడితోటి ఒక క్షణమున్నాను" అని విశ్వామిత్రుడన్నాడు. అయితే ఆ ఫలితాన్ని ఇచ్చేయమని అనంతదేవుడన్నాడు. అతనలాగే చేసాడు. దాంతో కిందపడిపోతున్న భూమి వెంటనే నిలిచింది. "ఇక నాకు దివ్యజ్ఞానాన్ని ఇవ్వండి" అని విశ్వామిత్రుడు అడిగేడు. అప్పుడు అనంతుడు "ఓరీ మూర్ఖా! ఎవరి సన్నిధిలో నీవు ఒక్క క్షణం గడపటంవలన భూమి కదలకుండా నిలబడిందో అతన్నడిగే బదులు నన్నడుగుతావేం" అని కోప్పడ్డాడు.

విశ్వామిత్రుడు కోపం భరించలేకపోయాడు. వశిష్టుడు తనని మోసం చేసేడనుకొని అతని దగ్గరకు పరిగెత్తి నన్నెందుకు మోసం చేసేవని అడిగేడు. వశిష్టుడు నెమ్మదిగా జవాబిచ్చాడు. నేను నీకు అప్పుడే బ్రహ్మజ్ఞానం బోధించినట్లయితే నువ్వు నన్ను నమ్మేవాడివి కాదు. ఆ నమ్మకం నీ కిప్పుడే కలిగింది. విశ్వామిత్రుడు వశిష్టమహర్షి దగ్గర్నుంచి బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని పొందేడు.

పూర్వం భారతదేశంలో ఇటువంటి మహర్షులుండేవారు. వారి క్షమాదర్శం అటువంటిది. వారి తపశ్శక్తితో భూమిని కూడ కదలకుండా నిల్పోపెట్టగలరు. నేడు కూడా అంతకంటె ఇంకా గొప్ప మహర్షులు, ఈ భారతావనిని గతంకంటె ఇంకా ఎక్కువ వైభోవోపేతము చేయగలిగినవారు ఈ దేశంలో జన్మిస్తున్నారు.

అనువాదం: ఆర్.ఎల్. ప్రసాదమ్మ

వందేమాతరం:

ఉపనిషత్తుల ప్రాశస్త్యము

భారతీయ తత్వము మన వేదోపనిషత్తులలో నిక్షేపింపబడి ఉన్నది. ఆ జ్ఞానము అమోఘము, అద్వితీయము, మన వేద ఋషులు తపస్సుచేసి కనుగొనిన సత్యము. అది బుద్ధి కతీత మైన విశేషజ్ఞానము. మన కళలు, కవిత్వము, సాహిత్యము, శాస్త్రములు అన్నీ కూడ దానినుండి పెల్లుబికిన ప్రత్యేక రూపములే.

— సంపాదకుడు

ఉపనిషత్ప్రకరణాలు కవిత్వ, వేదాంత తత్వములతో పరిపుష్ఠమైనవి. స్పష్టత, సందేశాత్మకత, స్వరమాధుర్యంతో ఆకట్టుకొంటాయి. అందుకే వేదగానమని కూడా వ్యవహరిస్తారు.

అయితే, అనువాదాలు మూలంలోని సొబగులను పరిపూర్ణంగా అందించలేకపోయినవేమో అనిపిస్తుంది. ఓజోగుణము సూక్ష్మత, స్పష్టత, సంస్కృతభాషకున్న విశేషాకర్షణలు చిన్న మాటలతో పెద్దభావాలు ఇమిడ్చి ఆకట్టుకొనేరీతిలో, చిరకాలం మనోపథంలో మెదిలేలా వ్యక్తీకరించటం సంస్కృతభాషకే చెల్లినది.

వేదాలు, ఉపనిషత్తులు సందేశాత్మకరచనలు. మధుర మంజుల పదజాలంతో హృదయాలను పులకింపజేసే భావవల్లరులవి. కొన్ని ప్రకరణాలలో సున్నితములగు మానసిక, తాత్త్విక కాంశలు కళాత్మకంగా, కవితాత్మకంగా, పండిత పామర రంజకంగా ప్రవచించబడ్డాయి. మహోన్నత పరిజ్ఞాన ప్రాప్తికోసం మానవుడు గావించిన ఆధ్యాత్మిక పరిశోధన ఉపనిషద్రచనలలో వర్ణనాత్మకంగా వివరించబడినది. ఉపనిషద్రచనల పరమలక్ష్యము దివ్యజ్ఞాన ప్రచోదనము, తద్వారా శాంతిసౌభాగ్య సాధనమూను!

ప్రాచీన జీవనవిధానము ప్రతిబింబింప జేయుటలో ఉపనిషత్ ప్రకరణలు నిలువుటద్దాలలా నిలుస్తాయి. విజ్ఞాన, వివేక సముపార్జనకై రాకుమారులు, పండిత బ్రాహ్మణులు, భూస్వాములు వనసీమలలోని మున్యాశ్రమములకు సమీపించుటయు

తపోజ్ఞాన సంపన్నులగు ఋషిపుంగవులు వారివారి స్థాయిభేద ముల పరీక్షించి, ప్రచోదము గావించి, వారిని నిష్ణాతుల గావించు టయు మన కనులకు కట్టినట్లు కనిపించు దృశ్యపరంపరలు!

నృపేంద్రులు, రాకుమారులు రథాలపై వస్తే, అనామకు రాండ్రైన సేవకురాండ్ర అక్రమసంతానాలు కాలినడకన సమీపి స్తారు. రాజయోగి జనకభూపతి, సూక్ష్మగ్రాహి అజాతశత్రుడు, ఐహిక పారమార్థిక సంపదలు అనుభవించినను వాటి అనుభూ తులకు, అనుబంధాలకు కట్టుబడకుండ తామరాకుపై నీటిబిందు వులా నిరపేక్షతో వ్యవహరించి, సర్వమును త్యజించి కడకు గృహావసతి కూడ లేకుండ దేశపర్యటన గావించు సత్యవ్రత సమరయోధుడు యాజ్ఞ్యవల్క్యుడు, ఘోరాఋషివర్యునినుండి శాశ్వత సత్యజ్ఞానము సముపార్జించిన దేవకీసుతుడు శ్రీకృష్ణుడు, వీరందరు ఉపనిషత్ ప్రకరణాలలో ద్యోతకమవుతారు. ఋష్యా శ్రమ వాటికలు, సత్యశోధన ఆధ్యాత్మికసాధనా నిపుణులైన నర పతులు, నిర్వపతులు నిర్వహించు న్యాయవిచారణలు, తమతమ విజ్ఞానపరంపరను విశ్లేషించుకొనుచు ఋత్వికవర్యులు నిర్వ ర్తించు యజ్ఞయాగాదిక్రతువులు సమస్తము మన కనులముందు తరలిపోవు కళాత్మక దృశ్యములు. ఆ పవిత్రవాతావరణంలో భారతీయాత్మ వృద్ధిజెందింది, వికసించింది. ఔన్నత్య శిఖరాలను అందుకొంది.

వేదాలు, ఉపనిషత్తులు భారతీయ తత్త్వవిజ్ఞానము, మత సాంప్రదాయ కర్మకాండలకే గాక కళలు, కవిత్వ సాహిత్యము, శిల్ప, సంగీత చిత్రలేఖనాది ప్రక్రియలకు కూడా ప్రాతిపదికలే! ఈ కళారూపములద్వారా భారతీయాత్మ పరిపూర్ణముగ వికసిం చినది, విస్తరించినది. సత్ప్రవృత్తులు చేకూరి మానవునికి మాన సిక వికాసము లభించినది. మహత్తర తాత్త్విక సిద్ధాంతములు, ఉదాత్త ధర్మప్రబోధములు వెల్లివిరిసి, దైవదత్తములుగా లభించి నవి మానవాళికి.

వైదిక ధర్మము, వైదికజీవనవిధానము, వైదిక కర్మకాం డలు మానవజీవితమును ఉత్కృష్టముగ తీర్చిదిద్దినవి. రామాయణ

మహాభారతములనాటి ధీరోదాత్త వీరత్వము, పౌరాణికయుగము నాటి విజ్ఞాన వివేక వికాసము ఆదర్శ మానవత్వమునకు ఆకృతి నొసగినవి.

ఎన్నో నూతన విద్యలు మానవుని మనోవీధులలో మెరిసినవి. కళాత్మకములు, జీవాత్మకములు, ఇంద్రియాత్మకములునగు దివ్యస్పందనలు అనుభవమున కందినవి. మంత్ర తంత్ర పురాణ శాస్త్రముల ద్వారా మతపరము, మానసికపరమునగు విశేషములు అనుభూతికి వచ్చినవి.

రేఖ, వర్ణ, రూపాత్మకమగు సౌందర్యోపాసన, శిలాలోహ శిల్పకల్పనకు మనోజ్ఞమందిర నిర్మాణమునకు మార్గదర్శకమైనది. సంగీత, సాహిత్య, రేఖారూపకల్పనలద్వారా తానుపొందిన దివ్యానుభూతిని ఇతరులకు పంచు ప్రక్రియ ప్రారంభమైనది. తన అనుభవ విజ్ఞాన మకరందమును అక్షరరూపమున, ఆకార రూపమున తరువాత తరాలకై భద్రపరచుటయు జరిగినది.

కాలప్రభావమున గ్రహణబద్ధమైన నెలరాజు వెన్నెలవలె కొంతకాలమీ విజ్ఞాన వికాసము అనుభవమునకు రాకున్నను, మరల వెలుగులు వెలార్చుకొని నేటి మానవుని అనుభూతి కందినది – అందుచున్నది. నూతన నాగరిక జీవనవిధానమునకు నాంది పలికినది – పలుకుచున్నది. నవ్యసృష్టి వికాసమునకు మార్గదర్శకమయినది – అగుచున్నది.

అనువాదము: వి. మట్టిపూడి

నీ స్వభావంలో మార్పు రావాలి. అయితే ఇది ఒక్క రోజులో అయ్యేది కాదు. సూక్ష్మాతిసూక్ష్మంగా నిన్ను నీవు ఎల్లప్పుడు చిత్తశుద్ధితో పరీక్షించుకుంటూ ఉండాల్సిందే.

శ్రీమాత

మన శరీరకణములలో నిక్షిప్తమైవున్న నిధులు

డాక్టర్ల చుట్టూ తిరిగే వారికి ఒక మంచి శుభవార్త – శరీరానికి జబ్బుచేసినప్పుడు దానిని ఒదిలించుకునే శక్తి ఆ శరీరానికే వున్నది. అయితే అందరూ అలా ఎందుకని చేయరు? ఈ మనస్సు ఒకటి వున్నది కదా – ఈ మాయదారి మనస్సు. శరీరం కేవలం జడపదార్థమల్లె కనపడినప్పటికి అది చేతకాని దద్దమ్మ ఏం కాదు. మనస్సుతో సంబంధంలేని స్వతఃసిద్ధ జ్ఞానము దానికున్నది. దానికేమైనా అయినప్పుడు పైనుంచి ఒక శక్తిని పిలిచి నయముచేసుకునే శక్తి దానికున్నది. శరీరకణము లలో నిక్షిప్తమై వున్నది. శరీరము మనస్సుయొక్క దౌర్జన్యానికి గురికాకుండావుంటె నిక్షేపరాయుడిలా వుంటుంది.

– సంపాదకుడు

శరీరానికి ఏదైనా ప్రమాదం లేదా అస్వస్థత కలగటానికి ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నప్పుడు, అంటే శరీరంపై దాడి జరుగుతున్నప్పుడు శరీరాన్ని తన సహజస్థితిలో వదిలినట్లయితే అందులో ఒక తపన, ఆకాంక్ష, సహాయంకోసం ప్రాకృతమైన యిచ్ఛ ఉంటాయి. కానీ ఈ ప్రయత్నం ఎప్పుడైతే మెదడుతో చెయ్యబడుతుందో అప్పుడది మనము సాధారణంగా అలవాటుపడిన రూపాన్ని పొందుతుంది. ఈ విధంగా అంతా ధ్వంసం అయిపోతుంది. కానీ దేహాన్ని మాత్రమే తీసుకున్నట్లయితే, అందులో నుండి ఏదో హఠాత్తుగా మేల్కొని సహాయంకోసం అర్థిస్తుంది. ఒక చిన్నపాప తన తల్లికోసం పిలిచినంత విశ్వాసంతో పిలవాలి. మనస్సుయొక్క నిరంతరమైన ప్రభావం పడకుండా శరీరాన్ని తన మానాన విడిచినపుడు ఈ విధంగా జరుగుతుంది – ఏదైనా ఒక కలత ఏర్పడిన వెనువెంటనే అక్కడొక ఆకాంక్ష, పిలుపు సహాయంకోసం ఆక్రందన ఉంటాయి. ఇది చాలా శక్తివంతంగా వుంటుంది. ఏ విధమైన జోక్యం లేనపుడు ఎంతో

బలోపేతంగా ఉంటుంది. — శరీరంలోని కణాలన్నీకూడా ఒక గాఢమైన ఆశ్వాసనతో స్పందిస్తున్నట్లుగా.

ఈ శరీరంలో అమూల్యమయిన, అగోచరమైన నిధులున్నాయి. శరీరంలో కణాలన్నింటిలోను తీక్షణతరమైన ప్రాణశక్తి, ఆకాంక్ష, ప్రగతిచెందాలనే యిచ్ఛ ఉన్నాయి. సాధారణంగా ఎవరూ దీనిని తెలుసుకోరు. శరీరం తన సమతుల్యాన్ని తిరిగి పొందలేకపోతుందీ అంటే ఈ దేహచైతన్యం పూర్తిగా మనస్సు, ప్రాణికశక్తులవలన నిర్వీర్యం చేయబడి ఉండాలి. శరీరంలో ఈ ఆకాంక్ష లేదంటే దైహికచైతన్యం పూర్తిగా మనఃప్రాణాల ప్రభావంవలన నశించిపోయిందని భావించాలి. పాపం శరీరం..... అది కేవలం దేహంపై ఆపాదించబడిన ప్రాణికమయిన లేదా మానసికమయిన వైకల్యం. దేహాన్ని తన నిజస్థితిలో వదిలివేసినట్లయితే ఆశ్చర్యకరంగా అది తన సమతుల్యస్థితిని ఆకాంక్షించటమే కాకుండా తన స్వస్థతను సంతులతను తిరిగి సమకూర్చుకోగల సామర్థ్యాన్ని కలిగి ఉంటుంది. శరీరాన్ని తనమానాన తనను వదిలేసినట్లయితే, ఆలోచనలు, ప్రాణికమయిన స్పందనలు, భయాలు, అన్నీ తెలుసుననే భావనలనూ ప్రక్కన పెడితే శరీరం తనను తాను పూర్వస్థితికి తెచ్చుకోవటానికి అవసరమయిన కృషిని అప్రయత్నంగానే చేస్తుంది.

శరీరం తన సహజస్థితిలో సమతనూ, శాంతినీ వాంఛిస్తుంది. మిగిలిన భాగాలే దానిని కలుషితం చేస్తాయి.

అనువాదం: డా॥ సరోజ ప్రసాద్

What is necessary is to enter into oneself, find the immortal consciousness within....

The Mother

చివరి మాట – ఒక యథార్థ గాధ

వాళ్లని వెనకబడిన వాళ్లంటె ఎవ్వరైనా నవ్వివోతారు.

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం సియాటిల్ నగరంలో వికలాంగుల కోసం ప్రత్యేకమైన ఒలింపిక్ క్రీడామహోత్సవాలు నిర్వహించిరి. వందగజాల పోటిలో 9 మంది మానసిక, దైహిక వికలాంగులు పరిగెత్తేందుకు తయారుగా గీతమీద పొంచి వున్నారు.

తుపాకి పేలంగానే ఉవ్వెత్తున, ఎలాగైనా సరే పరిగెత్తి గెలవాలనే ఉత్సాహంతో బయలుదేరారు. కాని ఒక్క చిన్న పిల్లవాడు మట్టుకు పాపం పడిపోయి రెండు గిరికీలు కొట్టి ఏడవటం మొదలుపెట్టాడు.

ఆ ఏడుపు విని మిగతా ఎనమండుగురు వెనక్కి తిరిగి చూసారు. అంతే అతని దగ్గరికి పరిగెత్తుకుని వెళ్లారు. ఒక పిల్ల, Down's Syndrome పీడితురాలు, ఆ పిల్లవాడిని ముద్దుపెట్టుకుని "నువ్వింక నయమయిపోతావులే" అని ప్రేమతో సముదాయించింది. తరువాత ఆ 9 మంది ఒకరి నొకరు చేతులు కలుపుకొని అందరూ కలిసి చివరివరకు పరిగెత్తేరు.

ఆ దృశ్యమును చూసిన ప్రేక్షకులందరు నిలుచోని చాల సేపు చప్పట్లుకొట్టి హార్షధ్వనాలు చేసారు. కొన్ని నిమిషాలు జయ జయ ధ్వానాలతో ఆ స్టేడియమంతా మారుమ్రోగింది. అది చూసిన వాళ్లు ఇప్పటికి ఆ మరపురాని సంఘటనను గురించి కథలు కథలుగా చెప్పుకుంటున్నారు.

మన అగాధాలలో మనుషులందరు ఒకటే అని, ఒకరితో ఒకరు చేతులు కలుపుకున్న ఒకే ఆత్మ అని తెలుసుకో. జీవితంలో నువ్వు మట్టుకు నువ్వు ఒక్కడివే గెలవటం అంత ముఖ్యం కాదు. నీ కాలస్యమైనా లెక్కచేయక ఇతరులకు కూడ సాయపడి అందరిని ఉమ్మడిగా గెలిపించాలి. అలా చేయటంలోనే నిజమైన శాంతి, తృప్తి, ఆనందములు కలుగుతాయి.

ఇకనైనా మీ ధోరణి మార్చుకోండి! ఈ సందేశాన్ని నలుగురికి చాటించండి.

అనువాదం: రా. లక్ష్మీప్రసాదమ్మ